

ဘုမ္မာဝတီစာပေ

မင်းသိင်္ခ

ဆားပုလင်းနှင်းမောင်နှင့်

ခေါင်းမြီးခြုံလုံပါပေ

ကက ၁၁ ၃၃

၈၈ ၁၁ ကက

၄၄ ၁၁

၆၆ ၃၃

၇၇ မမ

၈၈ ၈၈

မမ ၈

သူနေရာသူ ပြန်ထားခြင်းသဘော

“သူနေရာသူ ပြန်ထားတက်အောင် လေ့ကျင့်ရမယ်ကွ၊ နေရာတိုင်း အရာတိုင်းမှာ သူနေ ရာသူ ပြန်ထားနိုင်တဲ့ အစွမ်းသတ္တိတစ်ခုသာ ရှိစမ်းပါစေကွာ၊ အဲဒီ လူဟာ တကယ့်ကို အစွမ်း ထက်တဲ့လူ၊ လောကကို အကျိုးပြုနိုင်တဲ့လူ ဖြစ်နေပြီကွ။ တိုတိုပြောမယ်ကွာ မင်းတို့ငါတို့ရဲ့ ဘု ရင်သီပေါမင်းဟာ သူနေရာမှာသူ မရှိတော့ဘူး၊ ကုလားဖြူတွေဖမ်းသွားပြီ ဖမ်းသွားပြီမဟုတ်လား၊ အေး...သီပေါမင်း၊ ဒါမှမဟုတ် သီပေါလို ငါတို့မြန်မာအမျိုးသားထဲက မင်းတစ်ပါးပါးကို ထီးနန်း ရအောင် လုပ်တယ်ဆိုပါတော့၊ အဲဒီ အလုပ်ကို အောင်မြင်အောင် လုပ်ပေးနိုင်တဲ့လူဟာ တကယ် မြန်မာရာဇဝင်မှာ ကမ္ဘာ့ထိုးလိုက်တဲ့ သူရဲကောင်းပေါ့ကွ။ ကဲထားပါတော့ ငါတို့ဟာ တကယ် တော့ သုဘသဘောကို ရောက်သွားရင် နိဗ္ဗာန်လို့ခေါ်တယ် မဟုတ်လား။

အဲဒါဘာလဲ ‘သူနေရာသူ ပြန်ထားခြင်း’ပဲ မဟုတ်လားကွ။ ဒါကြောင့်အစွမ်းသတ္တိထူးချင် တဲ့ လူတွေ ၊ သူရဲကောင်းတွေ ဖြစ်ချင်တဲ့သူတွေဟာ ဘုရားဟောင်းတွေ ပြန်ပြီး ပြင်ကြတယ် တဲ့ ကွ။ ဒါဟာ တကယ့်အနှစ်သာရကို ထုတ်လိုက်ရင် ‘သူနေရာသူ ပြန်ထားခြင်း’ ပဲ မဟုတ် လား”

“ချစ်ခြင်းဆိုတာရယ်၊ သနားခြင်းဆိုတာရယ်၊ သူတစ်ပါးချမ်းသာတာကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်း သာရှိခြင်းဆိုတာရယ်ဟာ တကယ်တော့ ‘သူနေရာသူ ပြန်ထားခြင်း’ သဘာဝ တရားတွေ ပါပဲ ကွာ၊ ဒါကြောင့် နောက်ဆုံးမှာ သဗ္ဗေသတ္တာကမ္မသကာဆိုတဲ့ ဥပေက္ခာစကားလုံးဟာ သူ့အ ကြောင်းနဲ့သူ

ဖြစ်ကြတာပဲ။ မတက်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်မျိုးပဲ မဟုတ်လား။ ဒီတော့... ‘သူ့နေရာသူ ပြန်ထားခြင်း’ သဘောတရားကပဲ ချုပ်ထားတာပဲ မဟုတ်လားကွ”

ကျွန်ုပ်သည် တစ်စုံတစ်ခုအား အလေးအနက် စဉ်းစားရပေပြီ။ ဥပမာ အားဖြင့် ဆိုရသော် မြန်နန်းနွယ်သည် လည်းကောင်း၊ ၎င်း၏ ခမည်းတော်ဆိုသူသည် လည်းကောင်း၊ ဦးဝှမ်တီသည် လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်အနေနှင့် စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိသော ပုဂံ ခေတ် ကျိန်စာများနှင့် လောကီ ပညာရပ် ကျမ်းများကို လည်းကောင်း၊ လှည်းဘီး တစ်ခု၏ ဒေါက်များသဖွယ်သာ ဖြစ်ပြီးလျှင် ယခုအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် ထိုဘီကြီး တစ်ခုလုံးအား လည် ပတ်နိုင်စေမည့် ဝင်ရိုးကြီးနှင့်သာ တူ၍ နေ လေ၏ ။

“သေသောသူသည် သုသာန်သို့သွားသည်။

ပုဂံရေချိုး၊ ပဲခူးမှာပေါ်၊

လူလိုမှ နတ်လို၊ နတ်လိုမှ ပြုလ်မ၊

ငကန်းသေလျှင် ငစွေပေါ်လိမ့်မည်”

“ဒီဝှက်စာမျိုးက ဝှက်စာအမျိုးအစားမှာ တော်တော်ရှေးကျတယ်။ ဘီစီ ၅၀၀-ကျော် လောက်က ဥရောပတိုက်မှ စစ်ရေးကိစ္စတွေမှာလောက်သာအသုံးပြုခဲ့တဲ့ ဝှက်စာမျိုးဖြစ်တယ်။ ဝှက်စာရေးတဲ့ လူက အခုလို ဝတ္ထုဖြစ်စေ၊ သားရေပြားဖြစ်စေ၊ ခပ်ရှည်ရှည်ကလေးကို တုတ်မှာ ပတ်ပြီးရေးတဲ့အခါကျတော့ တုတ်ရဲ့ အလျားလိုက် ရေးရတယ်ဗျ။ ရေးပြီး ဖြေလိုက်တာနဲ့ တစ် ပြိုင်နက် ရေးထားတဲ့စာတွေဟာ ဟိုတစ်လုံးဒီလုံးနဲ့ လုံးဝဖတ်လို့ကို မရတော့ဘူး။ အဲဒီ ဝှက်စာ ကို လက်ခံတဲ့လူရဲ့ လက်ထဲရောက်တဲ့အခါမှာ သူကလည်း တုတ်ကလေးနဲ့ပတ်ပြီး ဖတ်မှပဲရ တယ်။ ဒီလိုဝှက်ထားမှန်းသိပေမယ့်လို့ မူလဝှက်စာရေးတုန်းက တုတ်ရဲ့ အတိုင်းအတာကို မသိ ရင်လည်း ဖော်လို့မရပြန်ဘူး။ ဒီဝှက်စာမျိုးကို သမိုင်းဆရာတွေက (Skytale) စကိုင်းတေးဝှက် စာလို့ အမည်ပေးထားကြတယ်။ အခုဝှက်စာ က အဲဒီ

အမျိုးအစားထဲကဖြစ်တယ် ဦးဖေခင်”

*

ဒီအမှုရဲ့ အရေးကြီးဆုံးအချက်ကတော့ နီဒါန်း

“နီဒါန်း ဆိုတာဟာ ပြဿနာတစ်ခုရဲ့ အဆိုပဲဖြစ်တယ်။

တစ်နည်းပြောရရင်တော့ ပုစ္ဆာ ပါပဲ။ ပုစ္ဆာတစ်ခုကို ဖြေဆိုတော့မယ်ဆိုရင် မဖြေမီမှာ မိမိဖြေဆိုရမယ့် ပုစ္ဆာဟာ မှန်မမှန်စစ် ဆေးဖို့လိုပါတယ်။ ဒါကလေးကို သဘောပေါက်ဖို့အတွက် ရောမရာဇဝင်မှာရှိတဲ့ ပုံပြင်ကလေး တစ်ခုကို ပြောရပါလိမ့်မယ်။ ရောမဘုရင်တစ်ပါးဟာ တစ်နေ့မှာ ချိန်ခွင်တစ်ခုနဲ့ ငါးရုံအရှင်တစ် ကောင်ကို ကိုင်ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ပညာရှိ မှူးမတ်တွေကို မေးခွန်းထုတ်တယ်”

“ဒီလို၊ ငါးရုံဟာ အရှင်မှာချိန်ပြီးကြည့်တာထက်သေတဲ့အချိန်မှာ

ချိန်ပြီးကြည့်လို့ရှိရင် အလေးချိန်ပိုပြီးစီးနေတာကို တွေ့ရတယ်။ ဘာကြောင့်သေတဲ့အခါမှာ ပိုပြီးလေးသွားရတယ်ဆို တာကို ပညာရှိ မှူးမတ်များက အကြောင်းအကျိုးနဲ့တကွ ဖြေဆိုရမယ်ဆိုတာပဲ”

“အမတ်ကလေး အဖြေကတော့ ဒီပုစ္ဆာဟာ ငါးရုံကို

အရှင်မှာချိန်တာထက် သေပြီးမှ ချိန်ရင်ပိုပြီးလေးတယ်ဆိုတဲ့ အဆိုကိုသက်သေထုတ်ခိုင်းတဲ့ပုစ္ဆာဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သက် သေမထုတ်ခင်မှာ အဆိုဟာ မှန်ကန်မှုရှိမရှိ ပထမစစ်ဆေးလိုပါတယ်။ ငါးရုံကို အသက်ရှိလျက် မှာ ချိန်ကြည့်မယ်။ တစ်ခါသတ်ပြီးတဲ့အခါ အလေးချိန်ကိုပိုလာတာကိုတွေ့ရမှာ အဖြေပေးပါရစေ လို့ ဘုရင်ကြီးကိုလျှောက်ထားတယ်။ ဘုရင်ကြီးကလဲ ခွင့်ပြုလိုက်တယ်။ အမတ်ကလေးဟာ ငါးရုံကို အရှင်မှာ

ပထမတစ်ခါချိန်ကြည့်တယ်။ သတ်ပြီးတဲ့အခါမှာ ချိန်ကြည့်ပြန်တယ်။ ချိန်
ကြည့်တဲ့အခါမှာ ဘုရင်ကြီးပြောသလို သေတဲ့အခါမှာ ပိုပြီး
အလေးချိန်စီးတယ်ဆိုတာဟာ လုံးဝ မဟုတ်ဘဲ အရှင်မှာဘဲချိန်ချိန်
အသေမှာပဲချိန်ချိန် အလေးချိန်ဟာ အတူတူပဲ ဖြစ်နေတာကို တွေ့ရတဲ့အတွက် အဲဒီ
ပုစ္ဆာကိုဖြေဆိုရန်မလို တော့ ပါဘူးလို့ အမတ်ကလေးက လျှောက်တင်လိုက် တယ်”

“ဒီအမှုမှာတင်မဟုတ်ဘူး။ မြန်မာပြည်မှာ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့
ဒုစရိုက်မှုတွေရဲ့ တစ်ဝက် ကျော် က ဒီလူကြီးရဲ့ လက်ချက်တွေပေါ့ဗျာ။ သူက
ငွေလဲတက်နိုင်တယ်။ တရားသူကြီးတွေ ပုလိပ်မင်း ကြီးတွေဆိုတာ
သူ့ရဲ့ခါးပိုက်ထဲမှာ ရှိနေတာမဟုတ်လား။ ပြီးတော့ ဘုရင်ခံက ပေးထားတဲ့
(KSM)ဆိုတဲ့ ဘွဲ့ကြီးကလဲရှိနေတော့ သူ့ကို အပိုင်ကိုင်ဖို့ရာက မြွေဟောက်ကို
အမြီးဆွဲရသလိုပဲ ၊ ကိုယ်ကဦးလို့ အမြီးကို မိမိရရဆွဲပြီး တအားဆောင့်ခါ
လိုက်နိုင်ရင်တော့ မြွေဟောက်ဟာ အ ဆစ်တွေပြုတ်ပြီး သေမှာအမှန်ပဲ၊ ဒါပေမယ့်
ကိုယ့်ဘက် က စက္ကန့် သက်လောက်များ နောက်ကျ သွားရင်တော့ သေမင်းနဲ့
ရင်ဆိုင်ရတာ နဲ့ ဘာထူးမှာလဲ”

“နေပါဦး ဦးလှအောင်ရထားတဲ့ (KSM) ဆိုတဲ့ ဘွဲ့က ဘာဘွဲ့တဲ့လဲဗျ”

“အရှည်ကတော့ “ကျက်သရေဆောင် ရွှေစလွယ်ရမင်း” လို့ခေါ်တယ်။
သူ့ကိုပုန်ကန်မှုက လွဲပြီး အခြားမှုနဲ့ အချုပ်ခန်းထဲထည့်လို့မရဘူး”

“ဥပဒေမှာ ဒီလိုမပါပါဘူးဗျာ”

“ဥပဒေစာအုပ်ထဲကအတိုင်း နေရာတိုင်းမှာလုပ်လို့ရတာ မှမဟုတ်ဘဲ၊
အလုပ်လဲမလုပ်ကြ ဘူး မဟုတ်လား။ ထဘီစုတ်ခိုးတဲ့ သူခိုးကို ပုလိပ်က
ပါးရိုက်ရမယ်လို့များ ဥပဒေစာအုပ်ထဲမှာ ရေးထားလို့လား။ ဒါပေမယ့်
ရိုက်ခဲ့ကြတာပဲမဟုတ်လား။ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက် ပြစ်မှု ကျူးလွန်ရင်
အချုပ်ထဲမထည့်ဘဲနဲ့ ဌာနအုပ်ရဲ့ ရုံးခန်းထဲမှာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်စည့်ခံရမယ်

လို့များ ဥပဒေစာအုပ်မှာ ရေးထားလို့လား။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ ဒီအတိုင်း
လုပ်နေကြတာပဲ မဟုတ်လား”

*

အခန်း (၁)

ဝှက်စာတစ်စောင်

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်နှင့် ကျွန်ုပ်၏

မိတ်ဆွေကြီးဆားပုလင်းနှင်းမောင်တို့သည် အင်းစိန်စုံ ထောက်ဌာနအတွင်းရှိ ကျွန်ုပ်၏ ရုံးခန်း၌ အေးချမ်းစွာ စကားပြောလျက်ရှိကြလေ၏။ ကိုနှင်းမောင် သည် ကျွန်ုပ်တွေ့ဖူးသမျှသော စကားပြောကောင်းသူတို့အနက် ထိပ်ဆုံးနေရာ၌ ထားသင့်သော သူဖြစ်၏။ အကြောင်းမူကား အချို့ အချို့သော စကားပြောကောင်းသည် ဆိုသူတို့မှာ တပါးသူ အား အလှည့်မပေးဘဲ မိမိသာလျှင် ကရားရေလွှတ်ပြောတက် ကြ သော်လည်း ကိုနှင်းမောင်ကမူ ထိုသို့မဟုတ်ဘဲ တစ်ဘက်သူအားလည်း ပြောဆိုရန် အလှည့် ပေးတက်သော အလေ့အကျင့်တစ်ခုရှိသူဖြစ်ခြင်းကြောင့်ပင်။

ထို့ကြောင့် ကိုနှင်းမောင်နှင့် စကားလက်ဆုံကျမိသည်ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်သည် အိမ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ကျွန်ုပ်၏ ချစ်ဇနီးတင်တင်ကိုပင်လျှင် ခပ်မေ့မေ့ရှိတက်လေ၏။ အရပ်ရပ်ဗဟုသု တပြည့်စုံသောကြောင့်လည်း ကိုနှင်းမောင်နှင့် စကားပြောရသည့်အခါ၌ ကျွန်ုပ်အဖို့ တစ်ခုမဟုတ် လျှင် တစ်ခုဆိုသလို ဗဟုသုတတိုးပွားရရှိသည်ချည်းဖြစ်၏။

ယနေ့အဖို့ ကျွန်ုပ်အနေနှင့် အစီရင်ခံစာများရေးသားရန်လည်း မရှိသည်တစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်၏ စုံထောက်မင်းကြီး မစ္စတာရှပ်တဲသည်လည်း ပုလိပ်မင်းကြီး၏ ရုံးသို့သွားရောက်နေ သည်ကတစ်ကြောင်းကြောင့် ကျွန်ုပ်သည်

ကိုနှင်းမောင်နှင့် စကားလက်ဆုံကျ၍ နေခြင်းဖြစ်ရာ ဂိတ်ဝမှ စန္ဒရီ၏ သံချောင်း၁၀-
ချက်ခေါက်သံကြားမှပင် ကျွန်ုပ်တို့ စကားပြောနေကြသည်မှာ နှစ်
နာရီတိတိရှိပြီဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိသဖြင့် ကျွန်ုပ်က ..

“အိုင်ဆေး ကိုနှင်းမောင်၊ ကျုပ်တို့ စကားပြောတာ
နှစ်နာရီတောင်ကြာသွားပြီပဲ၊ လက် ဖက်ရည်လေး ဘာလေးသောက်ကြဦးစို့လား။”

“ကောင်းသားပဲ အိုင်ပီ၊ လမ်းဆုံးက ကာကာဆိုင်မှာပဲ သွားပြီး
သောက်ကြတာပေါ့။”

“ဒီနားကဆိုင်မှာ မကောင်းဘူးလားဗျ”

“လက်ဖက်ခြောက်ကို အသစ်မနှပ်ဘဲနဲ့ အဟောင်းတွေပဲ
ပြန်ပြန်သုံးတယ်ဗျ။ အဲဒီ တော့ သောက်ရတာ အရသာသိပ်မရှိလှဘူး၊
ဒီအထဲဆိုင်ရှင်ရဲ့ ကလေးတွေကလည်း ဆိုင်ထဲမှာ ဆော့နေတာ မျက်စိနောက်ဖို့
သိပ်ကောင်းတယ်ဗျာ”

ကျွန်ုပ်တို့သည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ထိုင်နေရာမှထလျက်
ရုံးခန်းအပြင်သို့ ထွက်၍ လာကြ ရာ ရုံးအော်ဒလီ ပုလိပ်ကလေး ‘မောင်ဝိုင်းမောင်’
ရောက်ရှိလာကာ ကိုနှင်းမောင်ကို စာအိတ် တစ်အိတ်ပေးပြီးလျှင်...

“အခုပဲစာတိုက်က ရောက်လာတာ ဆရာ” ဟု ပြောလေ၏ ။

ကိုနှင်းမောင်သည် စာအိတ်ကို လှမ်း၍ ယူလိုက်ပြီးလျှင် စာအိတ်အား
ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်လည်းလိုက်ကြည့်မိလေ၏ ။ စာအိတ်ပေါ်တွင်
ထူးထူးခြားခြားရေးထားခြင်း မဟုတ်ဘဲ

သို့
ဆားပုလင်းနှင်းမောင်
စီ အိုင် ဒီ
အင်းစိန်

ဟုသာ တွေ့မြင်ရလေ၏။ ကိုနှင်းမောင်သည် စာအိတ်ကို
ဖောက်ခြင်းမပြုသေးဘဲ ကျွန်ုပ် နှင့်အတူ အင်းစိန်လမ်းဆုံ ကာကာဆိုင်သို့
စကားတပြောပြောနှင့် ဆက်လက်ထွက်ခွာလာခဲ့ကြ လေ၏။ ကာကာဆိုင်သို့
ရောက်သည့်အခါ၌ ကျွန်ုပ်က လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်များမှာယူလိုက်
သည့်အချိန်ကျမှပင် စာအိတ်ကို ဖောက်လိုက်ရာ အတွင်း၌ ဗျက်အားဖြင့်
လက်မဝက်ခန့်ရှိပြီး အလျားအားဖြင့် ၁၀-လက်မခန့်ရှိသော
စာရွက်ကလေးတစ်ရွက်ထွက်၍ လာလေ၏။

ငှင်းစာရွက်ကလေး၌ နှစ်ဘက်စလုံးတွင် စာများရေးထားသော်လည်း
တစ်ဘက်၌ ရေး ထားသော စာမျက်များကိုသာ ဖတ်၍ ရပြီးလျှင် အခြားတစ်ဘက်၌
ပါရှိသော စာများမှာ ဖတ်၍ မ ရအောင် ရှုပ်ထွေးလှသည်။ ထိုစာရွက်ကလေးမှာ
အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်လေသည်။ သဘောပေါက်စေရန်
နှစ်ဘက်စလုံးကိုဖော်ပြအပ်ပါသည်

အသားမှာ ဝက်၊ အသီးမှာ သရက်၊ ထီးမှာ ပုသိမ်၊ ပျဉ်းမနား ဆီးယို၊
စကိုင်း တေးဆို။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုစာကို အခေါက်ခေါက်အခါခါ ဖတ်၍ ကြည့်သော်လည်း
မည်သည့် အဓိပ္ပာယ် ကိုမှ ကောက်ယူ၍ မရနိုင်ဘဲ ရှိလေ၏။ ရှုပ်ထွေး၍
ဖတ်မရသော ကျောဘက်မှ စာများကိုထား၍ ဖတ်၍ ရသောဘက်မှ စာများကိုလည်း
ကျွန်ုပ်သည် အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ ဉာဏ်ထုတ်၍ ဖော်ကြည့် သော်လည်း အဓိပ္ပာယ်ကို
မရနိုင်ဘဲရှိလေ၏။

“အသားမှာ ဝက်၊ အသီးမှာ သရက်၊ ထီးမှာ ပုသိမ်၊ ပျဉ်းမနား ဆီးယို၊
စကိုင်း တေးဆို။

” ဟူသော စာမှာ ဖတ်၍ ရသော စာမျိုးဖြစ်သော်လည်း လေးနက်သော
အဓိပ္ပာယ်ကို ဆောက်တည်ရာမရသဖြင့် ကျွန်ုပ်အနေနှင့်

လက်မြှောက်လိုက်ရလေသည်။

“အိုင်ဆေး ကိုနှင်းမောင် ဘာစားမလဲဗျ။ စာက ဆန်းလှချည်လား”

“အလွန်အရေးကြီးတဲ့ သတင်းတစ်ခုကို အချိန်မီပေးပို့တဲ့ စာပဲဗျ။
ဘာတွေရေး ထားတယ် ဆိုတာတော့ ကျုပ်လည်း ဖတ်လို့မရသေးဘူးဗျ။
ကြံနေရတုန်းပဲ အိုင်ပီ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဗျာ၊ အရေးကြီးတဲ့ သတင်းကို ဝှက်စာနဲ့ ပို့လို့တော့
အချိန်မီ အလုပ်လုပ်ဖို့ ခက်တာပေါ့ ရိုးရိုးရေးလိုက်ရင် ပြီးတာပဲဥစ္စာ”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ အိုင်ပီ၊ သတင်းပေးတဲ့ လူကလဲ အကျဉ်း
အကျပ်ထဲကနေ ပေးရတာ ဆိုတော့ သူ့ရဲ့ အသက်အန္တရာယ် အတွက် အခုလို
‘ဝှက်စာ’ ကို အသုံးပြုရတော့တာပေါ့”

“ဒါဖြင့် ဒီစာကို ရေးတဲ့လူဟာ ဘယ်သူဖြစ်တယ်ဆိုတာကိုတော့
ခင်ဗျားသိနေတယ်ပေါ့”

“အင်း သိတယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့၊ ဒီလက်ရေးကို ကျုပ်နှစ်ခါလောက်
မြင်ဖူးလေရဲ့၊ ဒါပေ မယ့် မလွဲနိုင်ပါဘူး။ ဒီလူရေးလိုက်တာပဲဖြစ်ရမယ်”

“ဒီလူဆိုတာက ဘယ်သူလဲဗျ”

“ရှေ့နေအောင်ကျော်လှရဲ့ လက်ရေးလို့ဆိုချင်တာပါ”

“ရှေ့နေအောင်ကျော်လှဆိုတာ (KSM) ဘွဲ့ရ ဘုရားလူကြီး ဦးလှမောင်ရဲ့
လက်ရုံး တော် ကြီးတစ်ဆူမဟုတ်လား ကိုနှင်းမောင်”

“ခင်ဗျားမှတ်မိသားပဲ သူကတော့ သူ့လက်ရေးကို
ကျုပ်မမှတ်မိနိုင်ဘူးဆိုပြီး ရေးလိုက် တာပဲ။ ကျုပ်ကလဲ လက်ရေးကို တစ်ခါမြင်ရင်
တစ်သက်မမွေတော့ သူရေးလိုက်မှန်းသိနေ တယ် အိုင်ပီ။ ဒီလူကတော့ မလွဲသာလို့
တည့်တည့်ပြောရရင် (KSM) ဦးလှမောင်က ငွေနဲ့ပေါက်ထား လို့သာ ဦးလှမောင်ရဲ့

လက်ကိုင်တုတ်ဖြစ်နေရရှာတာပါဗျာ။ သူ့ရဲ့ ပင်ကိုယ်စိတ်ကတော့ မတရား တာကို လုပ်ချင်ပုံမရပါဘူး။ ဒါကြောင့်လဲ ကျုပ်ဆီကို အခုလို လျှို့ဝှက်သတင်းပေးတာ ပေါ့”

“လျှို့ဝှက်သတင်းပေးတာကတော့ ဟုတ်ပါပြီဗျာ။ ဖော်ဖို့ရာက လွယ်ပါ့မလား”

“ဒီအတွက်တော့ မပူပါနဲ့ အိုင်ဝီ၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရေးလေ့ရေးထရှိတဲ့ ဝှက်စာအမျိုးမျိုးကို ကျုပ်ဖတ်ဖူးပါတယ်။ ဝှက်စာကို ဖတ်ဖူးတဲ့ အကြိမ်ဟာ ငယ်ငယ်က (ယံမင်္ဂလံ) ရွတ်ခဲ့ရတဲ့ အ ကြိမ်ထက်တောင်များပါတယ်။ ပြီးတော့ အခုလို ဝှက်စာမျိုး ပဟေဠိမျိုးကို ဖော်ဖို့ရာ ကျုပ်အ တွက်အပျင်းပြေဆေးတစ်ခွက် သောက်လိုက်ရသလိုပါပဲ”

“ကဲပါဗျာ . . အပျင်းပြေဆေးကိုတော့ နောက်မှဆက်ပြီး သောက်တာပေါ့။ လောလော ဆယ်တော့ လက်ဖက်ရည်တွေအေးကုန်တော့မယ် သောက်လိုက်ပါဦး” ဟု ကျွန်ုပ်ကဆိုလိုက်မှ ပင် ကိုနှင်းမောင်သည် လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကိုကောက်ယူ၍ မော့လေ၏ ။

ပြီးလျှင် ကုလားအုတ်တံဆိပ်စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူ မီးညှိကာ ရှေ့နေအောင် ကျော်လှ၏ ဝှက်စာကို စားပွဲပေါ်၌ ချ၍ စဉ်းစားခန်းဝင်လေ၏ ။

ကျွန်ုပ်လည်း ဆေးတံတိုကို အိုးအပြည့် ဆေးများသိပ်၍ ထည့်ကာကိုနှင်းမောင်၏ အပြု အမူကို ဆေးတံခဲလျက်ကြည့်ရှုနေမိလေ၏ ။ သူသည် ဆီမန်းမန်းသကဲ့သို့ ပါးစပ်မှလည်း တစ် ကိုယ်တည်း တတွတ်တွတ်ရွတ်ဆိုသည့်အခါ ရွတ်ဆို၍ လည်းကောင်း၊ မျက်ခုံးနှစ်ခု ထိဆက်လုနီး ပါးတိုင်အောင် မျက်မှောင်ကြုတ်၍ လည်းကောင်း၊ မျက်စိများကို လုံးဝမှိတ်ထား လျက်လည်း ကောင်း အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံအကြံထုတ်လေရာ စီးကရက်တစ်လိပ်ကုန်၍ သွား သည့်တိုင်အောင် ဖြစ် လေ၏ ။

စီးကရက်အသစ်တစ်လိပ်ကို ထပ်မံ၍ ထုတ်ပြီးလျှင် မီးခြစ်ပေါ်၌

ဆောင့်ရင်း ကျွန်ုပ်အား

“အဓိပ္ပာယ်ရပြီဗျို့” ဟု ပြုံး၍ ပြောလေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က “ရရင်လဲပြောလေဗျာ” ဟု ဆိုလိုက်ရာ သူက ကျွန်ုပ်အား လက်ဝါး ကာ၍ ပြပြီးလျှင် စီးကရက်ကိုနှုတ်ခမ်းတေ့ကာ မီးညှိ၍ ကျွန်ုပ်အား မကြည့်တော့ပဲ လမ်းမဘက်သို့မျက်နှာမူလျက် ထိုင်နေလေရာ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်း၏ ပြုလုပ်ပုံကို သဘော မပေါက် ပဲရှိလေ၏။

ကိုနှင်းမောင်သည် ကျွန်ုပ်ကိုမကြည့်တော့ဘဲ လမ်းသွားလမ်းလာများကိုသာကြည့်၍ နေ၏။ ထိုအချိန်၌ အင်းစိန်ဈေးဘက်မှ မိန်းမတစ်ယောက်သည် ပုသိမ်ထီးကလေးကို ဆောင်းလျက် လျှောက်လာသည်ကိုတွေ့ရလျှင် ကိုနှင်းမောင်သည် ဆတ်ခနဲထကာ ထိုမိန်းမဆီသို့ ခပ်သုတ် သုတ်သွားပြီးလျှင် ထိုမိန်းမအား တစ်စုံတစ်ရာ ပြောနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ တစ်အောင့်မျှ ကြာလျှင် ထိုမိန်းမသည် ကိုနှင်းမောင်အား ၎င်းဆောင်း၍ လာသော ပုသိမ်ထီးကိုပေးလိုက်လေ၏။

“အိုင်ပီဟောဒီမှာ ကျုပ်ဖတ်ပြမယ်၊ လိုက်ပြီးရေးထားပေတော့”

ကိုနှင်းမောင်သည် အထက်ပါအတိုင်းပြောလိုက်ပြီးနောက် ဂုဏ်စာစာရွက်ကလေးအား ထီးလက်ကိုင်ရိုးတွင် ပတ်၍ ကြောင်လိမ်လှေကားကဲ့သို့ အလိုက်သင့်ကလေးဖတ်လိုက်ရာ စော စောက ဖတ်မရသောစာများသည် ဖတ်၍ ရသော ရိုးရိုးစာတစ်စောင်ဖြစ်သွားလေ၏။

ငမိုးရိပ်ချောင်းအနီး၊ သိမ်ချောင်းရွာကိုသွားပါ။

ရှေးဟောင်းအိမ်ကြီးထဲက၊ ကျောက်စာဝန်ဟောင်း

ဦးဘတူကို အမြန်ဆုံးကယ်ပါ၊ သတ်ကြတော့မယ်။

ကိုနှင်းမောင်သည် စာကိုဖတ်ပြီးလျှင် မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်၍

သွားလေ၏။ ပြီးလျှင် ပုသိမ် ထီးအား ပိုင်ရှင်မိန်းမထံသို့ သွား၍ ပေးပြီး ကျွန်ုပ်ထံသို့တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်ကာ လာလေ၏။

“တော်တော်အရေးကြီးတဲ့ သတင်းပဲဗျ၊ ကိုနှင်းမောင်ကျုပ်တို့ လိုက်ကြမှဖြစ်မယ်ထင် တယ်”

“မမိတော့ဘူးထင်ပါတယ် အိုင်ပီ၊ အခုလောက်ဆိုရင် သတ်ပြီးကြရောပေါ့ဗျာ”

ကိုနှင်းမောင်သည် စိတ်ပျက်စွာပြန်၍ ဖြေလိုက်ပြီးလျှင် စာအိတ်၏ ကျောဘက်၌ (သိမ် ချောင်းရွာ) (ကျောက်စာဝန်ဟောင်း ဦးဘတူ) ဆိုသည့် စာလုံးများကို ငေး၍ ကြည့်နေလေ၏။

“အောင်မယ်လေး ရှာလိုက်ရတာ ဆရာတို့ရယ်”

သင်္ကန်းကျွန်းဂါတ်မှ ပုလိပ်အင်စပတ်တော် ဦးဖေခင်သည် မော်တော်ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ ဆင်းလျှင်ဆင်းချင်း ကျွန်ုပ်တို့အား အပြစ်တင်သံပါသော နှုတ်ဆက်ပုံမျိုးနှင့် နှုတ်ဆက်လေ၏။ ပြီးလျှင် ကိုနှင်းမောင်ရှေ့တွင် ရေး၍ ထားသော စာနှစ်လုံးကို ကြည့်ကာ မျက်လုံးပြူး၍ သွားလေ သည်။ မျက်လုံးပြူးရုံမျှမက ပါးစပ်မှလည်း...

“သိမ်ချောင်းရွာ၊ ကျောက်စာဝန်ဟောင်း ဦးဘတူ”

“သိမ်ချောင်းရွာ၊ ကျောက်စာဝန်ဟောင်း ဦးဘတူ”

“ဘယ်လိုလဲဆရာတို့ အကြားအမြင်များရနေကြပြီလားဗျာ၊ ကျွန်တော်လာတာ အဲဒီ ကိစ္စ ပဲ၊ ညက ဦးဘတူ အသတ်ခံရတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကတော့ သဲလွန်စဘယ်လိုရှာရမှန်းမသိလို့ ဆရာတို့ စီအိုင်ဒီကို အကူအညီတောင်းမလို့လာရုံရှိသေးတယ်။ ဆရာတို့က ဒီကိစ္စကို ကြုံပြီးသိ နှင့်နေကြပြီပဲ” ဟု ဦးဖေခင်သည် မြစ်ထဲချောင်းထဲတွင်

လှေထိုးသားအချင်းချင်းအော်၍ ပြော သော လေသံမျိုးဖြင့် ပြောလေ၏။ ပြီးလျှင် သပိတ်လုံးကဲ့သို့ အမွှေးအမျှင် တစ်မျှင် မှမရှိသောသူ၏ ဦးခေါင်းကြီးအား လက်နှစ်ဖက်နှင့် ပွတ်၍ နေလေ၏။

“ကျုပ်နဲ့ အိုင်ပီကြိုးစားပြီး ဖော်ထားရတဲ့ ဝှက်စာမှာပါတဲ့စကားတွေပါ”

“ဝှက်စာ ဟုတ်လား၊ ဦးဘတူအသတ်ခံရမယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ဝှက်စာတစ်စောင် ခင်ဗျား ဆီကြိုပြီး ရောက်ခဲ့တယ်ပေါ့ဟုတ်လား။ ကိုနှင်းမောင်၊ ခင်ဗျားတို့ဆီလာကာမှ ပိုပြီးရှုပ်ကုန်တော့ တာပဲ” ဟုဆိုကာ ဦးဖေခင်သည် သူ၏ ခေါင်းပြောင်ပြောင်ကြီးကို ဆက်လက်၍ ပွတ်နေပြန်၏။ ဦးဖေခင်သည် နဂိုက ဆံပင်ထူထူ ရှိကောင်းရှိပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် အကြံမထွက်တိုင်း ဤ သို့ဦးခေါင်းကို ပွတ်လေ့ရှိသော အကျင့်ကြောင့်ပင် လုံးဝထိပ်ပြောင်သော အဖြစ်သို့ရောက်ရှိလာ ပုံရလေသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဟောဒီမှာ ဝှက်စာပဲ” ဟုဆို၍ ကိုနှင်းမောင်က ဝှက်စာကို ဦးဖေခင် အားပေးလိုက်လျှင် ဦးဖေခင်သည် ရှုပ်ထွေးသော ဝှက်စာများကို လည်းကောင်း၊ တစ်ဘက် တွင် ပါရှိသော (အသားမှာ ဝက်၊ အသီးမှာ သရက်၊ ထီးမှာ ပုသိမ်၊ ပျဉ်းမနား ဆီးယို၊ စကိုင်း တေးဆို) ဟူသော တောက်တီးတောက်တဲ့နိုင်လှသောစာများကိုလည်းကောင်း ဖတ်ရင်းခေါင်း ကြီးကိုသာ တွင်တွင်ပွတ်ပြန်လေ၏။

“ဦးဖေခင် ခေါင်းကိုသိပ်မပွတ်နဲ့ ဆံပင်တွေပြန်ပြီး ပေါက်လာဦးမယ်” ဟု ကျွန်ုပ်က နောက်လိုက်မှပင် သူသည် ခေါင်းပွတ်ခြင်းမှ ရပ်နား၍ . . .

“ဘယ်လိုဝှက်စာလဲဗျ၊ ပြောစမ်းပါဦး ဆားပုလင်းရဲ့” ဟု တောင်းပန်သော လေသံ ဖြင့်ပြောလေ၏။

“ဒီဝှက်စာမျိုးက ဝှက်စာအမျိုးအစားမှာ တော်တော်ရှေးကျတယ်။ ဘီစီ ၅၀၀ - ကျော် လောက်က ဥရောပတိုက်မှ

စစ်ရေးကိစ္စတွေမှာလောက်သာအသုံးပြုခဲ့တဲ့ ဂုဏ်စာမျိုးဖြစ်တယ်။
ဂုဏ်စာပေးတဲ့လူနဲ့ လက်ခံတဲ့လူမှာ တစ်မိုက်ကျော်ကျော်လောက်ရှည်တဲ့
လုံးပတ်ချင်းလဲရွယ် တူဖြစ်တဲ့ တုတ်ကလေးနှစ်ချောင်းရှိရတယ်ဗျ။
ဂုဏ်စာရေးတဲ့လူက အခုလိုဝတ္ထုဖြစ်စေ၊ သားရေ ပြားဖြစ်စေ၊
ခပ်ရှည်ရှည်ကလေးကို တုတ်မှာ ပတ်ပြီးရေးတဲ့အခါကျတော့ တုတ်ရဲ့
အလျားလိုက်ရေးရတယ်ဗျ။ ရေးပြီးဖြေလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်
ရေးထားတဲ့စာတွေဟာ ဟိုတစ်လုံးဒီတစ်လုံးနဲ့ လုံးဂဖတ်လို့ကိုမရတော့ဘူး။ အဲဒီ
ဂုဏ်စာကိုလက်ခံတဲ့လူရဲ့ လက်ထဲရောက် တဲ့အခါမှာ သူကလဲ
တုတ်ကလေးနဲ့ပတ်ပြီးဖတ်မှပဲရတယ်။ ဒီလိုဂုဏ်ထားမှန်းသိပေမယ့်လို့ မူ
လဂုဏ်စာရေးတုန်းက တုတ်ရဲ့ အတိုင်းအတာကိုမသိရင်လဲဖော်လို့မရပြန်ဘူး။
ဒီဂုဏ်စာမျိုးကို သမိုင်းဆရာတွေက (Skytale) စကိုင်းတေးဂုဏ်စာလို့
အမည်ပေးထားကြတယ်။ အခုဂုဏ်စာက အဲဒီ အမျိုးအစားထဲကဖြစ်တယ် ဦးဖေခင်”

“ဒါတော့ ဟုတ်ပါပြီဗျာ၊ ဒီဘက်မှာပါတဲ့ အသားမှာ ဝက်၊ အသီးမှာ
သရက် ဆိုတဲ့ဟာ တွေက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ ကိုနှင်းမောင်”

“ဒီလိုလေဗျာ ဂုဏ်ထားတဲ့လူနဲ့ ကျုပ်နဲ့က နဂိုကတည်းက
ကြိုတင်ပြီးဂုဏ်စာကို ဖော် ယူဖို့ တုတ်အတိုင်းကို ပေးထားကြတာမဟုတ်လေတော့
ဖော်ရမယ့်တုတ်အတိုင်း တစ်နည်း ပြောရရင် (Cypher) ဆိုင်ဖာလို့ခေါ်တဲ့ ဂုဏ်စာရဲ့
သော့ချက်ကို ရေးပေးလိုက်တာပဲ။ အသား မှာ ဝက်၊ အသီးမှာ သရက်ဆိုတာက
စကားပုံတစ်ခုပဲ။ ထီးမှာ ပုသိမ်ဆိုတာကတော့ စကား ပုံလည်း မရှိပါဘူး။ ဒီတော့
ထီးမှာ ပုသိမ်ဆိုတဲ့ စကားဟာ ဆန်းနေတယ်။ တစ်ခါ ပျဉ်းမနား က ဆီးယိုဆိုတာက
စကားပုံလိုဖြစ်နေတာ။ ဆီးယိုကောင်းကောင်း ပျဉ်းမနားက ထွက်တယ်ဗျ။
စကိုင်းတေးဆို၊ ဆိုတာကတော့ ဆန်းနေပြန်တယ်။ ပြီးတော့ စကိုင်းတေးသုံးလုံးကို
ကပ်ပြီး ရေးထားတယ်။ ‘ဆို’ ကိုတော့ နည်းနည်းခွာရေးထားတယ်”

“အင်း တော်တော် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသားပဲ၊ ဆက်ပါဦး

ဆားပုလင်းနှင်းမောင်”

“ဒီတော့ ထူးခြားတဲ့ ထီးမှာ ပုသိမ်ရယ် စစ်ကိုင်းတေး ‘ဆို’ ရယ်ကို သပ်သပ်ထပ်ပြီး စဉ်းစားကြည့်မိတဲ့အခါမှာ စစ်ကိုင်းတေးဟာ (skytale) ဆိုတဲ့ဝှက်စာအမျိုးအစားကို ဆိုလို ကြောင်း ကျုပ်သတိရမိတယ်။ ဒီတော့ထီးမှာ ပုသိမ်ဆိုတော့ ပုသိမ်ထီးရဲ့ လက်ကိုင်ရိုးကို အ သုံးပြုရမယ်လို့လဲ တစ်ခါတည်းသဘောပေါက်တော့တာပဲ။ ကျုပ်ထင်တဲ့အတိုင်းလုပ်ကြည့်တော့ လဲ ဟောဒီလို အဖြေရတော့တာပဲ”

“တော်ပါပေ့ ကိုနှင်းမောင်ရယ်။ ကျုပ်ကိုသာဖော်ခိုင်းရင်တော့ ပင်စင်ယူတဲ့အထိတောင် ဝှက်စာကိုဖော်လို့ပြီးမှာမဟုတ်ဘူးဗျို့။ ဟား . . . ဟား။”

ဦးဖေခင်သည် သူ့ဘာသာပြောရင်းသဘောကျကာ ရယ်မောလေ၏ ။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ရယ်မောကြလေ၏ ။ ကျွန်ုပ်သည် ဦးဖေခင်အတွက် လက်ဖက်ရည်များ မှာယူ၍ ပေးသဖြင့် ဦး ဖေခင်သည် လက်ဖက်ရည်ကိုတစ်ကျိုက်တည်းနှင့် ကုန်အောင်မော့လိုက်ပြီးနော် . . .

“နေစမ်းပါဦးဗျ၊ ဒီဝှက်စာက ဘယ်သူကပို့လိုက်တဲ့ဝှက်စာလဲ” ဟု မေးပြန်လေသည်။

“ရှေ့နေဦးအောင်ကျော်လှရဲ့လက်ရေးပဲဗျ”

“ရှေ့နေဦးအောင်ကျော်လှဆိုတာ ဘုရားလူကြီးဦးလှမောင်ရဲ့ လက်စွဲရှေ့နေမဟုတ် လား”

“အစစ်ပေါ့ဗျာ”

“ဒီလိုဆိုရင် သူ့ကိုဖမ်းပြီးစစ်ရင်မကောင်းဘူးလား”

“ဒီလိုလုပ်လို့ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ မပိုင်ဘဲနဲ့သွားပြီး လုပ်ရင် ဒုက္ခဖြစ်သွားမှာပေါ့။ ပြီးတော့လဲ သူက ကျုပ်တို့လိုပဲ

ဥပဒေဘက်တော်သားတစ်ယောက်မဟုတ်လား”

“ကိုနှင်းမောင်က ဒီအမှုမှာ ဦးလှမောင်ပါ ပါနေတယ်လို့ဆိုချင်တာလား”

“ဒီအမှုမှာတင်မဟုတ်ဘူး။ မြန်မာပြည်မှာ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့

ဒုစရိုက်မှုတွေရဲ့ တစ်ဝက် ကျော်က ဒီလူကြီးရဲ့ လက်ချက်တွေပေါ့ဗျာ။ သူက ငွေလဲတက်နိုင်တယ်၊ တရားသူကြီးတွေ ပုလိပ်မင်းကြီးတွေဆိုတာ သူ့ရဲ့ခါးပိုက်ထဲမှာရှိနေတာမဟုတ်လား။ ပြီးတော့ ဘုရင်ခံကပေးထား တဲ့ (KSM) ဆိုတဲ့ ဘွဲ့ကြီးကလဲရှိနေတော့ သူ့ကို အပိုင်ကိုင်ဖို့ရာက မြွေဟောက်ကို အမြီးဆွဲ ရသလိုပဲ၊ ကိုယ်ကဦးလို့ အမြီးကိုမိမိရဆွဲပြီး တအားဆောင့်ခါလိုက်နိုင်ရင်တော့ မြွေဟောက် က အဆစ်တွေပြုတ်ပြီးသေမှာ အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ဘက်က စက္ကန့်ဝက်လောက်များ နောက်ကျသွားရင်တော့ သေမင်းနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတာ နဲ့ ဘာထူးမှာလဲ”

“နေပါဦး ဦးလှမောင်ရထားတဲ့ (KSM) ဆိုတဲ့ ဘွဲ့က ဘာဘွဲ့တဲ့လဲဗျာ”

“အရှည်ကတော့ “ကျက်သရေဆောင် ရွှေစလွယ်ရမင်း” လို့ ခေါ်တယ်။

သူ့ကို ပုန်ကန်မှုကလွဲပြီး အခြားမှုနဲ့ အချုပ်ခန်းထဲထည့်လို့မရဘူး”

“ဥပဒေထဲမှာ ဒီလိုမပါပါဘူးဗျာ”

“ဥပဒေ စာအုပ်ထဲကအတိုင်း နေရာတိုင်းမှာ လုပ်လို့ရတာ မှမဟုတ်ဘဲ၊

အလုပ်လဲမ လုပ်ကြဘူး မဟုတ်လား။ ထဘီစုတ်ခိုးတဲ့ သူခိုးကို ပုလိပ်က ပါးရိုက်ရမယ်လို့များ ဥပဒေစာ အုပ်ထဲမှာ ရေးထားလို့လား။ ဒါပေမယ့် ရိုက်ခဲ့ကြတာပဲမဟုတ်လား။ လူကြီးလူကောင်တစ် ယောက် ပြစ်မှုကျူးလွန်ရင် အချုပ်ထဲမထည့်ဘဲနဲ့ ဌာနအုပ်ရဲ့ ရုံးခန်းထဲမှာ ကောင်းကောင်းမွန် မွန် ဧည့်ခံရမယ်လို့များ ဥပဒေစာအုပ်ထဲမှာရေးထားလို့လား။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ ဒီအတိုင်း လုပ်နေကြတာပဲမဟုတ်လား” ဟု ကိုနှင်းမောင်က ဒေါနှင့် မောနှင့်ပြောလိုက်၏ ။

လျှာသွက်အာသွက်နိုင်လှသော ဦးဖေခင်သည် သူ၏ ဦးခေါင်းကြီးကို ပွတ်နေလေတော့ သည်။

ကိုနှင်းမောင်လည်း စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်၍ မီးညှိလိုက်ပြီးလျှင် ရိုက်ဖွာလျက်ရှိ နေလေတော့သည်။

“တစ်နေ့နေ့တော့ ဥပဒေအတိုင်း လုပ်နိုင်ရမှာပေါ့ ကိုနှင်းမောင်” ဟု ဦးဖေခင်က ခေါင်းကိုပွတ်နေရာမှ သည်းတွားသံကြီးနှင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် အဲဒီ အချိန်အထိ ကျုပ်တို့အသက်ရှည်ကြရင် ကောင်းတာပေါ့ဗျာ”

“ကိုနှင်းမောင်က ဦးလှမောင်ကို ဒုစရိုက်မှုတွေရဲ့ခေါင်းဆောင် ဂိုဏ်းသားကြီးတစ်ယောက်လို့ ယူဆထားလို့လား”

“ယူဆထားတာမဟုတ်ဘူး၊ တကယ်ဟုတ်နေတာ”

“ကျုပ်ကတော့ တကယ့်ကို ဘာသာရေး၊ လူမှုရေးတွေကို ဆောင်ရွက်နေတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်လို့ ထင်နေတာ။ ကျုပ်သူ့ဆီကိုနှစ်ကြိမ်ရောက်ဖူးတယ်ဗျ။”

“ခင်ဗျားသွားတဲ့အခါတုန်းက သူကခင်ဗျားကို ဘုရားခန်းမှာ လက်ခံစကားပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“အင်း ဟုတ်တယ်”

“ဘုရားစင်ရဲ့ ဘေးမှာရှိတဲ့ နတ်သမီးရုပ်ကို သတိထားကြည့်မိရဲ့လား၊ ရှေးဟောင်း ရုပ်ထုတစ်ခုပဲ၊ ဘီစီ ၄၀၀ - လောက်က အရှေ့တိုင်းရဲ့ လက်ရာတစ်ခုပဲ”

“ဒါက ရာဇဝင်ဆရာတစ်ယောက်ရဲ့အလုပ်ပဲဗျာ၊ ကျုပ်လို ပုလိပ်တစ်ယောက်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားမိမှာလဲ ကိုနှင်းမောင်”

“ပုလိပ်ကပိုပြီး လိုတာပေါ့ဗျ။ ဗဟုသုတစုံတာရယ်၊ မျက်စိလျင်တာရယ်၊

ရတုန်းရခိုက် အခွင့်အရေးကို ဥပဒေအတွင်း အသုံးပြုချင်တာရယ်ဟာ ပုလိပ်ရဲ့ အသက်ပဲ မဟုတ်လား ဦးဖေခင်”

“ဆိုစမ်းပါဦးဗျာ၊ အဲဒီ ဘီစီ ၄၀၀ - လောက် နတ်သမီးရုပ်နဲ့ ဥပဒေနဲ့ ဘယ်လိုများ ပတ်သက်နေလို့လဲ”

“ဘီစီ ၄၀၀ - လောက်က ပစ္စည်းဆိုကတည်းက ရှေးဟောင်းပစ္စည်းအဖြစ်နဲ့ တန်ဖိုးမရှိ ဘူးလားဗျာ”

“အင်း ရှိတာပေါ့”

“ပြီးတော့လဲ အဲဒီ နတ်သမီးရုပ်ဟာ ရွှေအစစ်နဲ့ဖြစ်တယ်။ အရုပ်မှာပါတဲ့ စိတ်တွေ၊ ပတ္တ မြားတွေဟာလဲ တကယ့်အရည်အသွေး ကောင်းတဲ့ဟာတွေချည်းပဲ အနည်းဆုံး ရှစ်သိန်း လောက်တန်တယ်”

“ဪ . .”

“ရှစ်သိန်းလောက်တန်တဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုကို ဘုရားခန်းထဲမှာ ခပ်လွယ်လွယ်ထားနိုင်တဲ့ လူဟာ ဘယ်လောက်ချမ်းသာတဲ့လူဖြစ်မလဲဆိုတာ ခင်ဗျားစဉ်းစားသာကြည့်ပေတော့။ ပဲခူး ဘက်က ဦးလှမောင်ရဲ့ လယ်တွေကို မြေတိုင်းမင်းကြီးရုံးများ စာရင်းသွားယူပြီး လက်ထောက် ခငွေကို ကျပ်တွက်ကြည့်ဖူးတယ်။ တစ်နှစ်မှာ ၃၀၀၀ ကျော်ကျော်လောက်ကလေးပဲ ရတာ ကို တွေ့ရတယ်။ ဒီတော့ ဘယ်နည်းနဲ့ ဦးလှမောင်မှာ ငွေတွေဒါလောက်များနေရသလဲ။ ပြီးတော့ ဦးဖေခင်ရောက်ခဲ့တာ ပုလိပ်ပိဋကတ်တိုက်အတွက် အလှူသွားခံတာမဟုတ်လား”

“အင်း ဟုတ်တယ် ကိုနှင်းမောင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနေသလဲ”

“ကျုပ်သိနေတာကို ထားလိုက်စမ်းပါ။ ခင်ဗျားကို ဦးလှမောင်က အလှူငွေကိုချက်လက် မှတ်နဲ့ ပေးလိုက်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ဗျ”

“ဦးလှမောင်ဟာ ရန်ကုန်မြို့မှာရှိသမျှ ဘဏ်တွေမှာ ငွေတွေကို ခွဲပြီးအပ်ထားတယ်။ သူ့မှာ ငွေဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာကို အကဲမခတ်နိုင်အောင်ပေါ့ ဦးဖေခင်”

“ခင်ဗျားကော ဦးလှမောင်ဆီကို ရောက်ဖူးလား”

“ရောက်ဖူးပါတယ်။ ရောက်ဖူးတယ်ဆိုပေမယ့် ခိုးပြီးဝင်ခဲ့တာပါ။ ကျုပ်က သူ့ကို မသ ကာလို့ ရှာချင်တာနဲ့ ခိုးပြီးဝင်ခဲ့တာလေ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်အတွက် ခိုင်လုံတဲ့ သဲလွန်စတော့ မရခဲ့ပါဘူး။ ကဲ ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့ဗျာ။ သိမ်ချောင်းရွာကို ကျုပ်တို့လိုက်သွားကြမှ ဖြစ် မယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ဦးဖေခင်က ရုံးကို ပြန်ပြီး ရုပ်တဲဝပ်ဆီကို အကြောင်းကြားဦးပေါ့”

“မလိုတော့ပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့ မင်းကြီးကို အခုပဲ ပုလိပ်ရုံးကြီးမှာတွေ့လို့ ကျုပ်က အဖြစ်အပျက်ကို အစီရင်ခံတဲ့အခါမှာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ကို ခေါ်ပြီးသွားပါလို့ သူကပြော လိုက်ပြီးသားပါ။ မင်းကြီးကတော့ အမှုဟေ့ဆိုတာနဲ့ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ဆိုတဲ့ နာမည်ကိုပါ တန်းပြီးပြောတော့တာပဲဗျာ။ ဟား..ဟား”

ဦးဖေခင်သည် ဝမ်းသာအားရ ပြော၍ ရယ်ရင်းမှ သူ၏ ထိပ်ကြီးအား လက်ဝါးနှစ်ဘက် နှင့် ပွတ်၍ နေလေ၏ ။

*

အခန်း(၂)

ပျောက်ဆုံးနေသော ဖိုခုံလောက်တစ်လုံး

ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုနှင်းမောင်သည် ကွမ်းခြံဘူတာမှနေ၍ တိုးကြောင်ကလေး လော်ကယ်ရ ထားနှင့် လိုက်ပါခဲ့ကြလေ၏။ ။ ငမိုးရိပ်ချောင်း၏ ဟိုမှာဘက်ကမ်းတွင်ရှိသော တိုးကြောင်ကလေး ၊ တိုးကြောင်ကြီး၊ သိမ်ချောင်း၊ ကျီစု၊ တဲပိုင်းကြီး၊ လေးဒေါင့်ကန်စသောကျေးရွာများမှ လူများ သာလျှင် ၎င်းလော်ကယ်ရထားကို စီးနင်းလေ့ရှိရာ ရထားပေါ်၌ ကျွဲအကြောင်း၊ နွားအကြောင်း လယ်အကြောင်း စသည်တို့ကိုသာလျှင် ကိုယ့်အစုနှင့်ကိုပြောဆို၍ လာကြလေ၏။ ။

ကျွန်ုပ်တို့နှင့် အနီးဆုံးထိုင်ခုံမှ လူလေးငါးယောက်သာလျှင် တောသားများဖြစ်ပါလျက် လယ်အကြောင်း၊ နွားအကြောင်းပြောဆိုခြင်း မပြုကြဘဲ “ပါသီ” ရုံတွင်ပြသလျက်ရှိသော ‘သရီးမတ်စကတ်တီးယား’ ရုပ်ရှင်အကြောင်းကို ပြောဆို၍ လာကြလေ၏။ ။

ထိုသူတို့သည် ရုပ်ရှင်မင်းသားနာမည်ကို မသိကြသည့်အလျောက် ဇာတ်လိုက်က နှံ လိုက်တာကွာ၊ ဇာတ်လိုက်က မြင်းစီးလိုက်တာကွာ စသည်ဖြင့် ဇာတ်လိုက်ဟူသော စကားကို သာလျှင် အသုံးပြုလျက် မူရင်းဇာတ်လမ်းတစ်ခုလုံးအား လုံးဝပျက်စီးသွားသည်အထိ ဘာသာ ပြန်လျက်ပြောဆိုကြလေ၏။ ။

ထိုမှတစ်ဖန် ‘ပိုက်တဝေး’ တိုက်တွင် ပြထားသော

ဗလေဇာကွက်အင်္ကျီအကြောင်းကို ရောက် သွားပြန်၏။

“ဝိုက်တဝေးများ ပြထားတဲ့ ဗလေဇာကြီးသာ ဝတ်လိုက်ရရင်တော့ လူစဉ်မီမှာကွ” ဟု တစ်ယောက်က ပြောဆိုလေရာ ကျန်လူများကလည်း ဟုတ်မှန်ကြောင်း ပြောဆိုထောက်ခံကြ လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုလေးဒေါင့်ကန်ရွာသားတို့၏ အထက်မရောက် အောက်မရောက်စကား များကို နားမထောင်ချင်သော်လည်း နားထောင်၍ လာခဲ့ရ၏။ ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကိုနှင်း မောင်သည် ရထားစ၍ ထွက်ကတည်းကပင် ပတ်ဝန်းကျင်သို့လည်းမကြည့်၊ ကျွန်ုပ်နှင့်လည်း စကားပြောဖော် မရတော့ဘဲ စီးကရက်ကိုသာလျှင် တစ်လိပ်ပြီးတစ်လိပ်ထုတ်၍ သောက်ပြီး လျှင် လန်ဒန်ပုလိပ်မင်းကြီးတစ်ဦး ရေးသားသော လွန်စွာပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ်ရာကောင်းလှသည့် ‘ရီပို့’ ဟူသော စာအုပ်ထူကြီးအား စိတ်ဝင်စားစွာဖတ်၍ နေသောကြောင့်ဖြစ်၏။

လေးဒေါင့်ကန်သားတို့၏ စကားကို အာရုံစိုက်၍ နားထောင်မိရာတွင် ထိုသူတို့သည် ဖဲ နိုင်ထားသော ဖဲသမားများဖြစ်ကြောင်း သိရှိရလေသည်။

တစ်ယောက်သောသူက . . .

“ဟေ့ . . . ညက သိမ်ချောင်းမှာ လူသတ်မှုဖြစ်လို့ကွ” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျန်တစ် ယောက်က . . .

“ဒီလိုဆိုရင် ဖဲပိုင်းဖြစ်မှာပဲကွ၊ သွားပြီးဖဲရိုက်ရင် မကောင်းဘူးလား” ဟု ဆိုသည်။

“မလုပ်ပါနဲ့ ငချေးရာ၊ မင်းက ၁၅ - ချပ်စီးလောက် လုပ်တက်တာ၊ သိမ်ချောင်းက နှာ ခေါင်းချွန်မြင့်အေးတို့” ရှော်ဆင်တွေ ဘာတွေတောင် တက်တယ်လို့ကြားတယ်။ ပြီးတော့ ကျော်စိန်တို့ လူစုကလည်း လက်သံပြောင်ပါဘိသနဲ့ကွာ” ဟု တစ်ဦးက ကန့်ကွက်လိုက်လေ သည်။

“နေပါဦး အမှုကပေါ်ပြီလား”

“လက်သည်ကတော့ မပေါ်သေးဘူး၊ သေနတ်နဲ့ မျက်နှာကို ပစ်သွားတယ်ဆိုပဲကွ၊ ရန် ကုန်က စုံထောက်တွေ ခေါ်ထားတယ်ဆိုပဲ။ ဟိုစုံထောက်ကွာ မင်းတောင်ငါ့ကိုတစ်ခါက ပြော ဖူးပါသေးတယ်။ ဘာတဲ့ . . . နှင်းပုလဲ . . . ဆားမောင် . . . ဆိုတာ”

“လုပ်တော့မယ်၊ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ပါဗျ . . .”

ထိုအခါ၌ တစ်ယောက်သောသူက ရထားပြတင်းပေါက်ကို မှီ၍ နေရာက ကပျာကယာ ထ၍ . . .

“ဘာ . . . ဆားပုလင်းနှင်းမောင် . . . ဟုတ်လား၊ အဲဒီ စုံထောက်သာ လာရိုးမှန်ရင် တော့ကွာ တရားခံဟာ မြေလျှိုးပြီးမိုးပျံနိုင်တဲ့ တရားခံဖြစ်ပါစေ၊ မလွတ်နိုင်ဘူး၊ လူကလဲ တ ကယ့်ကို လူပုံချောကွ၊ တော်လဲ တကယ်တော်တယ်မောင်”

“မင်းကတွေ့ဖူးလို့လား”

“ငါတို့ရွာ ဘူတာပိုင်းမှာတောင် အတော်ကြာကြာနေသွားသေးတာပဲ၊ စုံထောက်မှန်း တော့မသိပါဘူးကွာ၊ စပါးပွဲစားလိုလို ဆန်ကုန်သည်လိုလိုနဲ့ ဘူတာနားက ထမင်းဆိုင်မှာပဲ တည်းခိုသွားတဲ့ဥစ္စာ၊ ပုံက . . . မင်းသားဘတင့်နဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်ပဲကွ၊ ဆံပင်ခွဲတော့ ခင်မောင် ရင်လို အလယ်တည့်တည့်ကွဲတယ်၊ တို့ရွာက မိန်းမတွေတောင်မှ သူ့ကိုဘတင့်နဲ့တူလို့ဆိုပြီး မယောင်မလည်သွားပြီး ကြည့်ကြသေးတယ်”

ကျွန်ုပ်သည် ကိုနှင်းမောင်အမည်ပါနေသဖြင့် ထိုသူများ၏ စကားကို ယခင်ကထက်ပင် ပို၍ နားစွင့်မိသော်လည်း ကိုနှင်းမောင်မှာမူ သူ၏ အကြောင်းကို ပြောဆိုနေသည့်တိုင်အောင် လုံးဝ ဂရုပြုခြင်းမရှိဘဲ စာကိုသာမဲ၍ ဖတ်နေလေ၏ ။

ဤသို့နှင့်ပင် ငမိုးရိပ်တံတားကြီးကို ကျော်ဖြတ်ပြီးနော် ရထားသည်
တိုးကြောင်ကလေး ဘူတာသို့ ဆိုက်ရောက်လေတော့ရာ
တိုးကြောင်ကလေးကင်းဂါတ်မှ စာသင်ကြီး၊ လှည်းကူး ဂါတ်တဲမှ တိုက်ပိုင်ကြီး
ဦးဘသန်းနှင့် ဂါတ်စာရေး ကိုလှရွှေတို့သည် ဘူတာ၌ လာရောက်ကြို
ဆိုနေကြသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်ကို အရင်တွေ့သဖြင့် နှုတ်ဆက်လေ၏။ ပြီးမှ
ကိုနှင်းမောင်ကို တွေ့ကြလေရာ တိုက်ပိုင်ကြီး ဦးသန်းက ...

“ဆားပုလင်းနှင်းမောင်လဲ လိုက်လာသကဲ့၊ ဝမ်းသာတယ်ဗျာ”
ဟုကျယ်လောင်စွာ နှုတ် ဆက်လိုက်ရာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ကို ဘေး၌ ထား၍
ဆားပုလင်းနှင်းမောင်အကြောင်း ပြော ဆိုလာကြသော
လေးထောင့်ကန်သားတို့သည် မျက်လုံးပြူး၍ သွားကြကြောင်း ကျွန်ုပ်သတိပြုမိ
လေသည်။

ရထားပေါ်မှ ဆင်း၍ ဘူတာအတွင်းသို့ ရောက်သည့်အခါ၌
ကျွန်ုပ်အားလာရောက်ခေါ် ယူသော ဦးဖေခင်ကိုသာမက ကျွန်ုပ်တို့၏
စုံထောက်ဌာနမှ အိုင်ပီကိုအောင်မြင်နှင့် အိုင်ပီကို စိန်လှတို့ကိုပါတွေ့ရလေ၏။

စုံထောက်မင်းကြီးမစ္စတာ ရှပ်တဲဝပ်မှာ
မျက်နှာဖြူဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ကျွန်ုပ်တို့အား အုပ်ချုပ်သည့်အခါ သွေးခွဲ၍
အုပ်ချုပ်သော စနစ်ကိုသုံးစွဲလေ့ရှိသည့်အတိုင်း အမှုတစ်ခုအတွက် ကျွန်ုပ်နှင့်
ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ကိုလွှတ်ထားပြီး ဖြစ်သော်လည်း အခြားသော စုံထောက်နှစ်
ယောက်ကိုလည်းထပ်မံလွှတ်တက်စမြဲဖြစ်လေ၏။ ဤကဲ့သို့
ပြုလုပ်ခြင်းမှာစုံထောက်လေးဦး အ ပြိုင်အဆိုင် စိတ်ဓာတ်များဖြစ်ပေါ်ကာ
အမှုအမြန်ဆုံးပေါ်ပေါက်လာခြင်း၊ သို့မဟုတ်ပါကလည်း
တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မသင့်မမြတ်ဖြစ်ကြပါကလည်း မသင့်မြတ်သူများအား
အုပ်ချုပ်ရာ တွင် လွယ်ကူတက်သည့် နိယာမအတိုင်း မသိမသာ
သွေးခွဲလိုက်ခြင်းဖြစ်နိုင်၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘူတာအနီးရှိ ကုလားလင်္ကီဖက်ရည် ခပ်ညံ့ညံ့၌
လင်္ကီဖက်ရည်များ သောက်ကြပြီးလျှင် သိမ်ချောင်းရွာသို့ ခြေလျင်လျှောက်ကြရ၏။
တိုးကြောင်ကလေးဘူတာမှ နေ၍ သိမ်ချောင်းရွာသို့သွားသောလမ်းမှာ လွန်စွာ -
ကျယ်ပြန့်သော မြေနီလမ်းမကြီးဖြစ်လေ ၏။ လက်ယာဘက်တွင်
ငမိုးရိပ်ချောင်းရှိပြီး ငမိုးရိပ်ချောင်းနှင့်ကပ်လျက်၌ လွန်စွာ ထူထပ်
သောကိုင်းတောကြီး ရှိလေ၏။ ခရီးတစ်ဝက်လောက်တွင် ကိုင်းတောကြီးသာမက
ချုံများနှင့် ပိတ်လျက်ရှိသော ကျွန်းဆွယ်ကြီးတစ်ခုကိုပါ တွေ့မြင်ရလေ၏။

“ဦးအောင်သင်းနဲ့ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ကိုပြရဦးမယ်။
ဟောဒီကျွန်းကြီးက ဘာမှတ်လို့ လဲ၊ တိုးကြောင်ကလေး ကင်းဂါတ်က ဟောဒီ
ဆာသင်ကြီးရဲ့ ရာရှင်ဂိုဒေါင်ကြီးဗျ” ဟု လှည်း ကူးတိုက်ပိုင်ကြီး ဦးသန်းက
အရွန်းဖောက်လိုက်လေ၏။

ထိုအရွန်းစကားအား အခြားသူများအတွက် ရယ်စရာမဟုတ်သော်လည်း
ကျွန်ုပ်တို့သည် အရာရှိဖြစ်ခြင်းနှင့် မဖြစ်ခြင်းသာလျှင် ကွာခြားသော်လည်း
ပုလိပ်ချည်းဖြစ်ကြပေရာ ဦးသန်း၏ ဆိုလိုရင်းအဓိပ္ပါယ်ကို ကောင်းစွာ
သဘောပေါက်ကြပေသည်။

ထိုကျွန်းကြီးအတွင်း၌ ယခင်က လူဆိုးတစ်စုတို့သည်
မကောင်းမှုဒုစရိုက်တို့ဖြင့် စုဝေး နေထိုင်ခဲ့ဖူးကြသည်ဆို၏။
ပုလိပ်ဆာသင်ကြီးသည် နွားခိုးပေါ်သည့်အခါ၌ ဤကျွန်းသို့လာ၍ အမဲယူမည်။
ကြက်ဝိုင်းနှင့် ဖဲဝိုင်းဖြစ်သည့်အခါလာ၍ လာဘ်တောင်းမည်မှာ သေချာလှပေ သည်။
ဤသည်ကို ရည်ရွယ်၍ တိုက်ပိုင်ကြီးဦးသန်းက ပုလိပ်စာသင်ကြီးအား နောက်လိုက်
ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

(မှတ်ချက် ။ ။ ထိုကျွန်းကြီး၏ အမည်မှာ ယောက်ကော်ကျွန်းဟူ၍
ဖြစ်ပါသည်။ ထို ကျွန်းမှာ ရှေးယခင်က ကျွန်ုပ်အထက်၌
ရေးခဲ့သည့်အတိုင်းမှန်ကန်သော်လည်း မနှစ်က ထိုဒေ သကို

ချုံ့များရှင်းလင်းနေရုံမျှမက သာသနပြု ဆရာတော် တစ်ဦး၏ ဆောင်ရွက်မှုကြောင့် တစ်ချိန်က ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းများပြုလုပ်ခဲ့သော ထိုကျွန်းကြီးသည် ဘုရား၊ ပုထိုး၊ ကျောင်းကန်၊ ဇရပ် စသည်တို့ဖြင့် သာသနာနယ်မြေကြီးဖြစ်၍ နေသည်ကို ဝမ်းမြောက်ဖွယ်ရာ တွေ့မြင်ရပါ သည်။ ၎င်းသာသနာပြုဆရာတော်အား ထိုယောက်ကော်ကျွန်းကြီးကိုပင် အစွဲပြု၍ ယောက် ကော်ဆရာတော် ဟု ခေါ်ဝေါ်ကြလေ၏ ။

(စာရေးသူ)

ကျွန်ုပ်တို့သည် အတော်အတန်ချွေးစို့သည်အထိ လျှောက်ခဲ့ကြပြီးနောက် သိမ်ချောင်းရွာ ထိပ်သို့ ရောက်ကြလေတော့၏ ။ ထိုရွာကြီးမှာ ရှေးမြန်မာမင်းများလက်ထက်ကပင် တည်ရှိခဲ့ သော ရွာကြီးဖြစ်ရာ ရွာလယ်လမ်းမကြီးမှာ ရှေးမြန်မာအုတ်များအား ဒေါင်လိုက်စီ၍ ခင်းထား လေ၏ ။ ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီး အိမ်ကောင်းများ ပေါများလှသည်ဖြစ်ရာ ရွာသားတို့၏ စီးပွားရေး မှာ မခေလှကြောင်း ခန့်မှန်းနိုင်၏ ။

ရွာ၏ အလယ်တည့်တည့်တွင် ငမိုးရိပ်ချောင်းမှ ချောင်းလက်တက်ကလေးတစ်ခုသည် ကန့်လန့်ဖြတ်၍ တည်ရှိသည်ဖြစ်ရာ သိမ်ချောင်းရွာကြီးမှာ နှစ်ပိုင်းဖြစ်၍ နေသကဲ့သို့ရှိ၏ ။ ရွာ ထိပ်ပိုင်းကို ‘ရွာဦးပိုင်း’ ဟုခေါ်ပြီး ချောင်း၏ တစ်ဖက်တွင်ရှိသော အပိုင်းအား ‘ရွာမီးစုပိုင်း’ ဟု ခေါ်ဝေါ်ကြလေ၏ ။

ရှေးယခင် နှစ်ပေါင်းများစွာက ထိုအပိုင်း၌ မြေပြန့်ရှမ်းများ နေထိုင်ခဲ့ကြသည်ဟု သိရှိရ လေသည်။

ရွာထိပ်သို့ ဝင်ခါနီး တွင် ရွာထိပ်မန်ကျည်းပင်ကြီးအား ကြိုးများနှင့် ပတ်ဝိုင်း၍ ထိုကြိုး ပိုင်းကြီး အတွင်း၌ တံခွန်ကုက္ကားများ၊ ထီးများ၊ ကန်တော့ပွဲများနှင့် ညှင်းဆိုးဆိုးနိုင်လှသော လူသုံးယောက်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို

သံပြိုင်မန်းမှုတ်နေကြသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့် ဦးဖေခင်က . .

“ဘာတွေလဲဗျ၊ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ” ဟု မေးသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့အနက်မှ အဖြေ ပေးနိုင်သည့်သူ တစ်စုံတစ်ယောက်မှ မရှိသဖြင့် ကိုနှင်းမောင်မှ “ရေတွင်းရေကန်တူးမည့် သူ တွေပါ” ဟု ဖြေဆိုလိုက်မှသာလျှင် ကျွန်ုပ်တို့လည်း သဘောပေါက်သွားကြလေ၏။

အခြားသူများအဖို့ ဆိုသလောက် စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိသော်လည်း ကျွန်ုပ်မှာမူ တောရွာ၌ ရေတွင်းတူးရန် ယခုလို ပြုလုပ်ခြင်းကို မမြင်မတွေ့ဖူးသဖြင့် ကြည့်လိုစိတ်များ တဖွားဖွားပေါ် ပေါက် လာခဲ့ပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုသူများကို ကျော်လွန်၍ ရွာတွင်းသို့ဝင်သွားကြရာ မကျည်းပင်အုပ် ကြီးများကြောင့် ရွာကြီးတစ်ခုလုံးသည် နေပြောက်မထိုးဘဲ အေးချမ်းလှသည်ဖြစ်ရာ နေချင်စ ဖွယ် ရွာကြီးဖြစ်ကြောင်း၊ အတွင်းသို့ ရောက်ရှိသည့်အခါမှပင် သိရလေ၏။

ရွာလမ်းကလေးအတိုင်းဝင်၍ သွားပြီးလျှင် လက်ယာဘက်သို့ချိုးကွေ့လိုက်သည့်အခါ၌ ရွာနှင့်တစ်ဆက်တည်း မဟုတ်ဘဲ ချောင်းကလေးပတ်၍ စီးနေသဖြင့် သီးသန့်ကျွန်းကလေးသ ဖွယ် ဖြစ်နေသောနေရာ၌ ခိုင်ခံ့သော အုတ်တံတိုင်းခတ်ထားသည့် ဝင်းခြံကျယ်ကြီးတစ်ခုအ တွင်း ရှေးဟောင်းတိုက်ကြီးတစ်လုံးကို ဘွားခနဲ တွေ့မြင်ရလေ၏။

“ဆရာ အဲဒီ တိုက်ကြီးထဲမှာ အခင်းဖြစ်ပွားတာ” ဟူ၍ တိုးကြောင်ကလေးကင်းဂါတ်မှ ဆာသင်ကြီးက ထစ်ငေါ့ထစ်ငေါ့နှင့် ပြော၏။ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးသည် အေးချမ်းသော သိမ် ချောင်းရွာကြီးမှ ထူးဆန်းသော ရှေးဟောင်းတိုက်အိုကြီးအား အံ့ဩစွာ ငေးမောနေမိလေ၏။

တိုက်ကြီး၏ ပုံပန်းသဏ္ဌန်မှာ ကုန်းဘောင်ခေတ်ထက်မစောနိုင်သော

ခေတ်လောက်ဆီ မှ ဗိသုကာလက်ရာတစ်ခုဖြစ်၍ နေသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး အကဲခတ်နိုင်ကြပါသည်။

ထိုအိမ်ကြီးထက်ထူးခြားသည်မှာ အုတ်တံတိုင်းကြီး၏ ဝင်ပေါက်ရှေ့တွင်ရှိသော ချောင်း ငယ်ကလေးကို ဖြတ်ကူးထားသည့် တံတားပင်ဖြစ်၏။ တံတားမှာ သံကြိုးများနှင့် အုတ်တံတိုင်း ဌ် ဆိုင်း၍ ထားသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့် ညအခါ၌ ထိုချောင်းကူးတံတားကိုပင် မတင်၍ ထောင်လိုက်ပါက ဝင်းကြီး၏ ဝင်ပေါက်အား တံခါးသဖွယ် ပိတ်ဆို့ထားပြီးသားဖြစ်သွားပေမည်။ ထိုသို့ ပိတ်ဆို့၍ ထားပါက တော်တော့လူသည် ထိုဝင်းကြီးအတွင်းသို့ ဝင်နိုင်ရန်မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။

ကိုင်းမောင်သည် ထိုတံတားသို့ ရောက်သည့်ကာလ၌ တံတားကိုလည်းကောင်း၊ မ၍ တင်ရန်ဆိုင်းထားသော သံကြိုးများကို လည်းကောင်း၊ သေချာစွာကြည့်ရှုစစ်ဆေးလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာလူမျိုးများ၌ ဝင်းတံခါးကို ထိုကဲ့သို့ ပြုလုပ်သော အလေ့အထမျိုးမရှိပါ။ ဥရောပတိုက်တွင် ရှေးခေတ်အခါက မြို့စားကြီးများ၏ ရဲတိုက်များ၌ သာလျှင် ထိုတံတားမျိုးပြု လုပ်လေ့ ရှိသည်ကို အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုများ၊ ဇာတ်ကားများ၌ သာလျှင် ဖတ်ဖူးကြည့်ဖူးကြပေသည်။

ယခုကဲ့သို့ ဥရောပမြို့စားကြီးများ၏ ရဲတိုက်သဖွယ်စီမံ၍ ထားသည်ကို တွေ့ရသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် ထိုလူသတ်မှုထက်ပင် ထိုအိမ်ကြီးအား စိတ်ဝင်စားမိလေတော့၏ ။

ခြံကြီး၏ အဝင်အဝ အုတ်တိုင်ကြီး၌ မူ “ကျောက်စာဝန်ဟောင်း ဦးဘတူ” ဟူသော ကြေး ဝါဆိုင်းဘုတ်ကလေးတစ်ခု ချိတ်ဆွဲ၍ ထားသည်ကိုတွေ့ရလေ၏ ။

ကျွန်ုပ်တို့သည် တံတားပေါ်မှဖြတ်၍ ဝင်းကြီးအတွင်းသို့

ဝင်ရောက်သွားမိသည်နှင့် တစ် ပြိုင်နက် မန္တလေးချိတ်ပိုးအစစ်လုံချည်၊
တာဖက်တာရင်ဖုံး တိုက်ပုံအင်္ကျီနှင့် ကတ္တီပါပုံတော် ဖိနပ် စီး၍ ထားသော
လွန်စွာချောမောလှပသည့် အသက် (၃၅) နှစ်ခန့်ရှိ ယောက်ျားတစ်ဦး က ဆီးကြို၍ .

..

“ကြွကြပါခင်ဗျာ၊ စုံထောက်မင်းတို့ အထဲကိုကြွကြပါခင်ဗျ” ဟု
ဖော်ရွေစွာဖိတ်မန္တကပြု လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုသူအားကြည့်၍ ဤသူနှင့် သေဆုံးသူ
ကျောက်စာဝန်ဟောင်းဦးဘတူ နှင့် မည်သို့မည်ပုံတော်စပ်လေသနည်းဟု
သိလိုစိတ်များပေါ်ပေါက်လာလေသည်။

ထိုသူသည် ကျယ်ဝန်းလှသော ဧည့်ခန်းကြီးအတွင်းသို့ ကျွန်ုပ်တို့အား
ရှေ့ဆောင်ခေါ် ငင်၍ သွားပြီးလျှင် ဆေးလိပ်၊ ရေနွေးကြမ်း၊
ထန်းလျက်ဖြူဆုပ်စသော စားသောက်ဖွယ်ရာများ နှင့် ဧည့်ခံလေ၏ ။

ထိုသို့ဧည့်ခံပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့အား တစ်ဦးစီ၏
မျက်နှာကိုကြည့်ရှုအကဲခတ်ပြီးနောက် ကိုနှင်းမောင်အား သေသေချာချာကြည့်၍ ...

“ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ဆိုတာမှတ်တယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ
ကိုနှင်းမောင်က ခေါင်းကို ညိတ်၍ ပြလိုက်လျှင် ...

“ခင်ဗျားကတော့ တော်တော့ကို နာမည်ကြီးတဲ့
စုံထောက်တစ်ယောက်ပါပဲဗျာ၊ ကျုပ်ရဲ့ တပည့်ကလေးတစ်ယောက်
ရာဇဝတ်ဝန်ဖြစ်နေတာရှိတယ်။ သူပြောပြလို့ ခင်ဗျားရဲ့အစွမ်း တော့ ကြားဖူးပါရဲ့ . .
ဟား . . ဟား . . ။ ဒါပေမယ့် ဒီအမှုကို လိုက်မိတာတော့ ခင်ဗျားနာမည်
ပျက်ဖို့ဖြစ်လာတာပဲ၊ ဒီအမှုက တယ်မလွယ်လှဘူး၊ ကျုပ်ပြောတာထက်ခင်ဗျားရဲ့
ပုလိပ်ဆာ သင်ကြီးက ပြောပြရင် ပိုပြီးကောင်းပါတယ် ဟား . . ဟား . . ဟား . .”

ထိုသူသည် ရပ်ရည်အားဖြင့် စိုစိုပြည်ပြည်ရှိသလောက် စကားပြောပုံနှင့်

ရယ်ပုံမှာ ခြောက်ကပ်ကပ်နိုင်လှပေသည်။

ကိုနှင်းမောင်သည် ထိုသူ၏ မျက်ခုံးနှစ်ခုအကြားမျက်မှောင်သို့စိုက်၍
ကြည့်ပြီးလျှင် မခိုး မခန့်ပြီးလိုက်ပြီးနောက် . .

“တရားခံနဲ့ ကျုပ်တို့နဲ့ဟာက ရေခပ်မကြုံ၊ ထင်းခွေကြုံ
ဆိုတာမျိုးပဲမိတ်ဆွေ၊ နောက် ဆုံးမှာတော့ တရားခံရဲ့ လက်ကောက်ဝတ်ကို
ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လက်ထိပ်ခတ်လိုက်နိုင်တာ ချည်းပဲ။ အဲဒီ အခါကျတော့
ယောက်ျားပီပီသသ ကိုယ်ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့အပြစ်အတွက် ကိုယ်ခံမယ် ဆိုပြီး
ရင်ကော့စကားပြောဝံ့တဲ့ တရားခံကတော့ ခပ်ရှားရှားပဲ မိတ်ဆွေ၊ ကျုပ်ရဲ့ အတွေ့အ
ကြုံနဲ့ဆိုရင် ပိတုန်းသုံးကောင်အမှုနဲ့ ကြိုးစင်တက်သွားရှာတဲ့ ဗိုလ်နန်းဝေရယ်၊
ဧကသအမှုနဲ့ မသေမချင်းသတ်စေ အမိန့်ကျသွားတဲ့ ဆရာသိင်္ခဆိုတဲ့
တရားခံနှစ်ဦးရယ်ပဲ တွေ့ဖူးသေးတယ်” ဟု အလွန်ပြတ်သားသော
လေယူလေသိမ်းမျိုးနှင့် ပြောလိုက်လေရာ ထိုသူ၏ မျက်နှာသည် မီးအုံးခြင်းခံရသော
ခရမ်းချဉ်သီးကဲ့သို့ ရှုံ့တွ၍ သွားလေ၏ ။

ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုနှင်းမောင်သာလျှင် ဧည့်ခန်း၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သော်လည်း
အိုင်ပီကိုအောင်မြင်၊ ကိုစိန်လှနှင့် လှည်းကူးဂါတ်မှ တိုက်ပိုင်ကြီးဦးသန်းအပါအဝင်
ကျန်လူအားလုံးမှာ ဦးဘတူ၏ အလောင်းရှိရာ အိပ်ခန်းအတွင်းသို့သွားရောက်၍
ကြည့်ရှုကာ သဲလွန်စ ရလိုရငြားရှာဖွေ၍ နေ ကြပြီဖြစ်၏ ။

“ကဲ . . . ဦးအောင်သင်း၊ အေးအေးဆေးဆေးထိုင်ပြီး
ဆေးတံသောက်နေပေဦးဗျာ၊ ကျုပ်ကတော့ ဟောဟို စာဖတ်ခန်းထဲ
ခဏဝင်လိုက်ဦးမယ်”

ကိုနှင်းမောင်သည် ဧည့်ခန်းနှင့်ကပ်လျက်တွင်ရှိသော အခန်းကိုညွှန်ပြ၍
ကျွန်ုပ်အား ပြောပြီးလျှင် ထိုခန်းအတွင်းသို့ သွားရောက်လေ၏ ။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုနှင်းမောင်ပြောသည့်အတိုင်း ဆေးတံသောက်၍

ထိုင်မနေဘဲ ၎င်း၏ နောက်မှပင်လိုက်ပါ၍ သွားမိလေသည်။ ထိုအခန်းမှာ ဦးဘတူ၏ စာဖတ်ခန်း သို့မဟုတ် အလုပ်ခန်းဟု ဆိုရပေမည်။ ဧည့်ခန်းမှပင်လျှင် ထိုအခန်းအား အတိုင်းသားတွေ့မြင်နိုင်ပေသည် ။

ထိုအခန်းမှာ ကျောက်စာဘက်တွင် အလုပ်လုပ်သော သူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း အရွယ်အစားအမျိုးမျိုးရှိသော ကျောက်စာများ၊ ပေထုပ်များ၊ ကျောက်စာများတွင် မင်သုတ်၍ ကူးယူထားသော မင်စာများ၊ ရှေးဟောင်းဆင်းတုတော်များ၊ စာအုပ်စာတမ်းများဖြင့် ရှုပ်ပွလျက်ရှိလေ၏ ။

ကိုနှင်းမောင်သည် ထိုအခန်းတွင်းရောက်ရှိသွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျောက်စာများ ကိုလည်းကောင်း၊ မင်စာများကိုလည်းကောင်း သေချာစွာဖတ်ရှုလေ့လာနေ၏ ။

တစ်ခါတစ်ရံ၌ စာအုပ်စင်မှ စာအုပ်များကိုလည်းသွားရောက်၍ လှန်လှောသည့်အခါ လှန်လှော၍ ၊ ၎င်း၏ မှတ်စုစာအုပ်ကို ဖွင့်၍ ရေးမှတ်သည့်အခါရေးမှတ်၍ နေသည်မှာ စုံထောက်တစ်ဦး လူသတ်မှုအတွက် သဲလွန်စရှာဖွေနေသည်နှင့်မတူဘဲ ရှေးဟောင်းကျောက်စာ ဘက်ဆိုင်ရာ ပညာရှင်တစ်ဦးကျောက်စာနှင့် ပတ်သက်သော ကျမ်းစာအုပ်တစ်အုပ်ရေးသားပြုစုရန် သုတေသနပြုလုပ်နေသည်နှင့်ပင် ပို၍ တူနေပေသည်။

ထိုအချိန်၌ သင်္ကန်းကျွန်းဂါတ်မှ ရာဇဝတ်အုပ် တစ်ယောက်က ရှေ့ဆောင်လျက် ကျွန်ုပ်တို့၏ စုံထောက်ဌာနမှ မင်းကြီးမစ္စတာ ရုပ်တံဝပ်ကိုယ်တိုင် ရောက်ရှိလာသည်ကိုတွေ့ရ လေ၏ ။

မစ္စတာ ရုပ်တံဝပ်သည် စုံထောက်များစုဝေးလျက်ရှိသော ဦးဘတူ၏ အလောင်းရှိရာ အခန်းသို့သွားရောက်လျက် အလုပ်များ၍ နေကြသော စုံထောက်များကို အားပေးစကားပြော ကြားပြီးလျှင် ထိုအထဲ၌ ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုနှင်းမောင်ကိုတွေ့မြင်ခြင်းမရှိသည့်အလျောက် “ဆားပု လင်းနှင်းမောင်နှင့်

အိုင်ပီအောင်သင်း ဘယ်မှာလဲ” ဟူ၍ အင်္ဂလိပ်ဘာသာနှင့် မေးမြန်းလေရာ
ထိုသူများက ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ မစ္စတာရှပ်တဲဝပ်အား ရှင်လောင်းလှည့်သကဲ့သို့
စုအုံဝိုင်းရံ၍ လျှက်ပို့ကြလေတော့၏။

“အိုင်ဆေး . . . ဆားပုလင်းနှင်းမောင် . . . ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေဆီမှာ
အလုပ်များနေပြီ လား၊ လူသေဆီကိုမသွားဘဲ ကျောက်စာထဲမှာ တရားခံကို ရှာနေတဲ့
စုံထောက်ကိုတော့ ကျွန်ုပ် ဒီတစ်ခါပဲ မြင်ဖူးသေးတယ်။ အောရိုက်၊ အောရိုက် . .
လုပ်သာလုပ်ပါ” ဟု ပြောဆို သော်လည်း ကိုနှင်းမောင်သည်
မင်းကြီးပါလားဟူသော အမှတ်နှင့်ပင် အားနာပါးနာသဘောမျှ ပင် ပြန်၍
နှုတ်ဆက်ဖော်မရဘဲ ဖတ်လက်စကျောက်စာကိုသာဆက်၍ ဖတ်ရှုနေပေရာ မစ္စတာ
ရှပ်တဲဝပ်သည် ဥရောပတိုက်သားများ အကြံအိုက်သွားသည့်အခါ၌
ပြုလုပ်မြဲထုံးစံအတိုင်း ပခုံး တွန့်၍ လက်ခါကို၍ ပြလေ၏။

ကိုနှင်းမောင်သည် ကျောက်စာအား ဆုံးအောင် ဖတ်ပြီးသောအခါ၌ . .

“တွေ့ပြီ မစ္စတာရှပ်တဲဝပ်”

“ဘာကိုတွေ့တာလဲ၊ တရားခံကိုလား ဆားပုလင်းနှင်းမောင်”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့လူမျိုး အရှေ့တိုင်းပါမောက္ခ
ဒေါက်တာပြောသွားတဲ့ သမိုင်း အချက်အလက်တွေ လွဲနေတယ်ဆိုတာ
ဒီကျောက်စာမှာ တွေ့တာကိုပြောတာပါ။”

ကိုနှင်းမောင်၏ စကားကြောင့် မစ္စတာရှပ်တဲဝပ်သာလျှင် မဟုတ်ဘဲ
ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး သည်ပင် အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်၍ သွားလေ၏။
လူသတ်မှုနှင့်ပတ်သက်သော သဲလွန်စအ ကြောင်းကို မသိကျိုးကျွံပြု၍ ဒေါက်တာ (-
-) ၏ သမိုင်းဆိုင်ရာ တွေးခေါ်မှု မှားယွင်းလျက်ရှိ သည်ဆိုသည့်အချက်ကို
အလေးအနက်ထား၍ ပြောဆိုလိုက်ခြင်းမှာ ကိုနှင်းမောင်၏ သူများတ ကာနှင့်
မတူသော စိတ်သဘောထားကို ဖော်ပြခြင်းပင်ဖြစ်ပေသည်။

“ဒေါက်တာပြောခဲ့တဲ့ ကျောက်စာများဟာ (မနုဟာ) သည် အတူတူပဲဆိုတဲ့ စကားကို ဟောဒီနောက်တိုး သက္ကရာဇ် ၆၃၆ မနုဟာ ဘုရားကျောက်စာတစ်ချပ်တည်းနဲ့ ငြင်းချက်ထုတ် နိုင်ပြီ” ဟု ကိုနှင်းမောင်က သူ၏ စကားကို ထပ်မံ၍ သက်သေထူလိုက်ပြန်၏ ။

“အဲဒါထက် အရေးကြီးတာကတော့ ဟိုအခန်းထဲက ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေတဲ့ ဦး ဘတူကို သတ်သွားတဲ့ တရားခံကို အမိဖမ်းပေးဖို့ပဲ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်”

မစ္စတာ ရှပ်တဲဝပ်က ငေါ့သလိုလို အတည်လိုလိုပြောလိုက်သော စကားပင် ဖြစ်၏ ။

သို့ရာတွင် ထိုစကားသည် ပြောသင့်သော စကားဖြစ်သည်ဟုလည်း ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ယူဆမိလေ၏ ။

“ဟုတ်တယ်၊ လောလောဆယ်မှာတော့ အဲဒီ ကိစ္စဟာ အရေးကြီးပါတယ်၊ ကျုပ်တို့လူမျိုး တစ်မျိုးလုံးနဲ့ ပတ်သက်ရင်တော့ အခုကျုပ်ပြောတဲ့စကားက ပိုပြီးအရေးကြီးတယ်လို့ထင်တယ်” ဟု ဆိုကာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်၍ သောက်ပြီးလျှင် မစ္စတာ ရှပ်တဲဝပ်အားကြည့်လျက် . . .

ဦးဘတူ၏ အလောင်းရှိရာသို့ ဣန္ဒြေရရလျှောက်၍ သွားလေ၏ ။ မစ္စတာရှပ်တဲဝပ်သည် ကိုနှင်းမောင်နောက်မှတစ်ပါတည်း လိုက်ပါ၍ သွားလေရာ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးသည်လည်း မစ္စတာရှပ်တဲဝပ်၏ နောက်မှ ထပ်ချက်မကွာ လိုက်ပါခဲ့ကြသဖြင့် ငယ်စဉ်အခါက တစ်ယောက်ခါးကို တစ်ယောက်ဆွဲ၍ ကစားကြသော ရွှေစွန်ညိုကစားနည်းကဲ့သို့ တစ်သီတစ်တန်းကြီးလျှောက်၍ သွားကြလေတော့၏ ။

အခန်းအတွင်းသို့ ရောက်သည်နှင့် မျက်နှာအထက်ပိုင်း၌ သေနတ်မှန်၍

ထားသော ဦး ဘတူ၏ အလောင်းကို တွေ့မြင်ရတော့၏ ။

ကျွန်ုပ်သည် ပုလိပ်အရာရှိတစ်ဦးဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ လူသေအလောင်းတော်တော် များများကို တွေ့မြင်ခဲ့ဖူးပေသည်။ ဤလောက၌ လူသေအလောင်းအမျိုးမျိုးကို တွေ့မြင်ရသူတို့ အနက် သင်္ချိုင်းကုန်းမှ စက္ကလများပြီးလျှင် ဆေးရုံကြီးတွင် တာဝန် ကျနေသော ဒေါက်တာ များနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ ပုလိပ်အရာရှိများပင် ဖြစ်လိမ့်မည် ဟု ဆိုချင်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် လူသေအလောင်းများကို ကြည့်ရှုရာ၌ ရွံရှာခြင်း၊ ထိတ်လန့် ခြင်းစတော့ အမှုမျိုးမဖြစ်တော့သည့်တိုင်အောင် အကျင့်ရလျက်ရှိသော်လည်း ဦးဘတူ၏ အလောင်းကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည့် အချိန်၌ လွန်စွာ စိတ်နှလုံးတုန်လှုပ်မိကြောင်း ဝန်ခံရပေမည်။

ကျွန်ုပ်ထိုသို့ တုန်လှုပ်မိသော်လည်း ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေကြီး ကိုနှင်းမောင်မှာ နှစ်ပေါင်း များစွာကွဲနေရသော ချစ်သူအားတွေ့ရသည့်အလား အလောင်းအား အနီးကပ်၍ ကြည့်နေပုံမှာ ဖက်၍ နမ်းတော့မည့်အလားဟုပင် ထင်မှတ်ဖွယ်ရာရှိလေ၏ ။

အလောင်းနှင့် ကိုနှင်းမောင်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ရှိပြီး ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးသည် မိမိတို့ တွေ့ရှိထားသော သဲလွန်စများအား ရေးမှတ်ထားသည့် မှတ်စုစာအုပ်နှင့် ဖောင်တိန်များကို ဖွင့်လျက် ခပ်ကျဲကျဲဝိုင်းကာ မတ်တပ်ရပ်၍ နေကြလေ၏ ။

“ဦးဘတူ အသတ်ခံရကြောင်းကို ဘယ်သူ့အရင်ဆုံးသိပါသလဲ” ဟု ကိုနှင်းမောင်က မေးလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်တို့နောက်တွင်ရပ်လျက်ရှိသော ကျွန်ုပ်တို့ ဝင်လာစဉ်က ဆီးကြိုခဲ့သည့် မန္တလေးချိတ်ပိုးလုံချည်နှင့် ကိုလူချောကြီးက သွက်လက်လှစွာ...

“ကျွန်တော် အရင်ဆုံး သိရပါတယ်။”

“မိတ်ဆွေ နာမည်က . . .”

“ကိုဖေသိန်းပါ”

“ဟုတ်ပါပြီ ကိုဖေသိန်း တွေ့ပုံတွေနည်းလေးသိပါရစေ”

“ဒီလိုခင်ဗျ၊ ကိုဘတူဟာ ညနေ နေဝင်တာနဲ့ ရှေ့ကတံခါးကို မတင်ပြီး ဝင်းတံခါးပိတ် ထားခြင်း ရှိမရှိကို စစ်ဆေးလေ့ရှိပါတယ်။ ပြီးတော့ ခြံဝင်းထဲကကို တစ်ပတ်လှည့်ပြီး ကြည့်တက်ပါတယ်။ ခြံဝင်းထဲပြီးတော့ အိမ်ထဲက တံခါးတွေကို စစ်ဆေးလေ့ရှိပြန်ပါတယ်။ အဲ ဒီလို စစ်ဆေးပြီးလို့ အခန်းထဲဝင်ပြီး အိပ်မလို့ လုပ်တဲ့အခါမှာ သေနတ်သံတစ်ချက် သူ့အခန်း ထဲက ကြားရတာ နဲ့ ကျွန်တော်သူ့အခန်းထဲကို ပြေးပြီးဝင်သွားတဲ့အခါမှာ ကိုဘတူဟာ ဟောဒီ လိုဒဏ်ရာကြီးနဲ့ ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးနေတာတွေ့ရတော့တာပဲ”

“ဟုတ်ပါပြီ ကိုဖေသိန်း အဲဒီ အခါမှာ ခင်ဗျားဘာဆက်လုပ်သလဲ”

“ကျွန်တော် မှန်အိမ်ကို ထွန်းပါတယ်”

“နေဦး . . . နေဦး”

ဦးဖေခင်က လက်ဝါးကာ၍ တားလိုက်သဖြင့် ကိုဖေသိန်းသည် ပြောလက်စ စကားကို ရပ်လိုက်ရ၏ ။ ထိုအခါ၌ ဦးဖေခင်ကပင်ဆက်၍ . . .

“ဟောဒီ ဝါဆိုဖယောင်းတိုင်ကြီးဟာ ထွန်းပြီးထားလျက် မဟုတ်လား ကိုဖေသိန်း” ဟု မေးလိုက်ရာ ကိုဖေသိန်းက . . .

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုဘတူ၊ တံခါးတွေကို လုံမလုံလိုက်ပြီး စစ်ကတည်းက ဒီဖယောင်း တိုင်ကြီးကိုကိုင်ပြီး စစ်ခဲ့တာပါ။ ဒီအခန်းထဲရောက်တဲ့အခါမှာ အခုတွေ့ရတဲ့ နေရာမှာ ထွန်း လျက်သာ စိုက်ထားပါတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင်ဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျားက မှန်အိမ်ထွန်းဖို့လိုသလဲ”

ဦးဖေခင်၏ မေးခွန်းမှာ အကွက်စေ့လှသော မေးခွန်းဖြစ်သဖြင့်

ကိုဖေသိန်းသည် အ နည်းငယ်တွန့်ဆုတ်ဆုတ်ဖြစ်သွားလေ၏။ ထို့နောက်မှ
ဣန္ဒြေဆည်လိုက်ပြီးလျှင် ...

“ဒီအိမ်ကြီးဟာ နေဝင်သွားတာနဲ့ အလွန်ပဲမှောင်မိုက်ပါတယ်။
ဖယောင်းတိုင်မီးလောက် နဲ့ မလုံလောက်တဲ့အတွက် မှန်အိမ်ကို ထွန်းရပါတယ်” ဟု
တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် ပြန်၍ ပြော လေသည်။

“ပြီးတော့ ဘာဆက်လုပ်သေးသလဲ ကိုဖေသိန်း”

ယခုမေးလိုက်သူမှာ စုံထောက်ကိုအောင်မြင့်ဖြစ်လေသည်။

“ဦးဘတူ ယခုလို သေနေတာကို တွေ့ရပါတယ်။ သူ့ရဲ့အလောင်းပေါ်မှာ
ဟောဒီသေ နတ်ကြီးကိုလဲ တွေ့ရပါတယ်”

ကိုအောင်မြင့်သည် ထိုသေနတ်ကြီးအား ကောက်ယူ၍
သေချာစွာကြည့်ပြီးနော် ကျွန်ုပ် တို့ဘက်သို့ ပေးလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း
ထိုသေနတ်ကြီးအား သေချာစွာဂရုစိုက်၍ လေ့လာ မိ၏။

သေနတ်မှာ နှစ်လုံးပြူးသေနတ်ဖြစ်သော်လည်း ပြောင်းကို
ငုတ်တိုကလေးကျန်သည်အ ထိဖြတ်၍ ထား၏။ ထိုသို့ဖြတ်၍ ထားခြင်းမှာ ဝှက်၍
ယူဆောင်နိုင်ရန်အတွက် ဖြစ်လေသည်။

ထိုသေနတ်မျိုး၌ မောင်းခလုတ်နှစ်ခုရှိသော်လည်း
မောင်းခလုတ်နှစ်ခုစလုံးအား ကြေး နန်းကြိုးနှင့် အသေပူး၍ ချည်နှောင်ထား၏။
၎င်းအဓိပ္ပာယ်မှာ မောင်းနှစ်ခုအား သတ်သတ်စီ ဆွဲ၍ မနေရဘဲ တစ်ချက်တည်း
မောင်းနှစ်ခုပြုတ်စေရန် စီမံထားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

သေနတ်ပြောင်းအရင်းနား၌ ‘စီအေစီ’ ဟု အသားတံဆိပ်တစ်ခု
ပါရှိလေ၏။ ထိုမှလွဲ၍ ကျွန်ုပ်သည် ထိုသေနတ်၌ အခြားသဲလွန်စကို ရှာဖွေ၍
မရသဖြင့် စုံထောက်တစ်ဦး၏ လက် သို့ပေးလိုက်ပြန်၏။ ထိုစုံထောက်မှာလည်း

ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ပင် အနည်းငယ်ကြည့်၍ လက်ဆင့်ကမ်း လိုက်ပြန်၏။ နောက်ဆုံး၌ စုံထောက်ကိုစိန်လှ၏ လက်တွင်းသို့ သေနတ်ရောက်ရှိသွားသည့်အ ခါတွင် ၎င်းက

“ဒီလို ပြောင်းဖြတ်ထားတာကတော့ လက်ဆွဲသေတ္တာထဲ၊ ကွတ်အင်္ကျီအောက်ထဲ စတဲ့ နေရာမှာ ဂှက်ပြီးယူလာလို့ရအောင် လုပ်ထားတာပါ။ ဒါကြောင့် ဒီသေနတ်ဟာ လူသတ်သ မားရဲ့ သေနတ်လို့ဆိုရမှာပဲ” ဟု ပြောလျှင် . .

“မဟုတ်သေးဘူး။ ဒီသေနတ်ဟာ ဦးဘတူရဲ့ သေနတ်လဲ ဖြစ်နိုင်တာပဲ” ဟု ဦးဖေခင် က ငြင်းချက်ထုတ်လေ၏။

“ကိုဖေသိန်း ဒီသေနတ်ဟာ ဦးဘတူ အိမ်မှာရှိတဲ့ သေနတ်လား” ကိုစိန်လှက မေး လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“မမြင်မိပါဘူး”

“မမြင်မိဘူးဆိုတာဟာ မဟုတ်ဘူးလို့ ငြင်းတာတော့ မဟုတ်ဘူးနော်”

“ကျွန်တော်ငြင်းချင်သလိုပါပဲ၊ ကိုဘတူပစ္စည်းဆိုရင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါတော့ မြင်ဖူးရမှာ အမှန်ပါပဲ။”

“ဒီလိုဆိုရင် ဦးဘတူဟာ အသတ်ခံရတာ ပေါ့၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေတာမဟုတ် ဘူးလို့ အပိုင်ဆုံးတွက်ထားနိုင်တာပေါ့”

“အသတ်ခံရတာ ပါခင်ဗျာ။ အသတ်ခံရတာ ကတော့ သေချာပါတယ်၊ ဟောဒီမှာကြည့်ပါ” ဟု ဆို၍ ကိုဖေသိန်းသည် လိုက်ကာကို ဖယ်လိုက်ရာ ပြတင်းပေါက်တစ်ခုကိုတွေ့ရလေ၏။ ပြတင်းပေါက်ဘောင်ပေါ်တွင်လည်း သွေးစွန်းသော ဖိနပ်ရာကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရလေတော့၏။

“လူသတ်သမားဟာ ဟောဒီပြတင်းပေါက်က ခုန်ထွက်ပြီး ပြေးသွားတာပါ” ဟု ကိုဖေ သိန်းကပင်ထပ်၍ ပြောလေ၏။

“အုတ်တံတိုင်းကြီးကို ကျော်တက်ပြီး ချောင်းထဲက ဖြတ်ပြေးတယ်လို့

ခင်ဗျားဆိုလိုချင်တာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

စုံထောက်ကိုစိန်လှသည် သေနတ်ကြီးကို ကိုင်လျက် . . .

“ဒီသေနတ်ဟာ ဘယ်နိုင်ငံကလုပ်တဲ့ သေနတ်မှန်းလဲမသိဘူး၊ ပြောင်းမှာတော့ ‘စီအေ စီ’ လို့ ရေးထားတာပဲ တွေ့ရတယ်” ဟု ပြောလျှင် ကျွန်ုပ်တို့လည်း အဖြေမပေးနိုင်ဘဲရှိလေ၏။ ထိုအခါ ကိုနှင်းမောင်သည် စီးကရက်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ချ၍ ခြေထောက်ဖြင့် နင်းချေရင်း . .

“စီအေစီ” လို့ ရိုက်ထားတဲ့စာလုံးမှာ ပန်းစာလုံးအကြီးနဲ့မဟုတ်လား ကိုစိန်လှ . .

“အင်းဟုတ်တယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် အမေရိကန်(ကို) လက်နက်ငယ်ကုမ္ပဏီက လုပ်တဲ့သေနတ်ပဲ”

စုံထောက်အားလုံးသာမက ကိုဖေသိန်းသည် ကိုနှင်းမောင်အားအံ့ဩသော မျက်နှာနှင့် ကြည့်လေ၏။ ကြည့်ရုံမျှမက . . .

“ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ လက်နက်ကုမ္ပဏီတွေရဲ့ အမှတ်တံဆိပ်တွေအားလုံး အလွတ်ရနေ တဲ့ ဆရာကြီးပါပဲလား” ဟူ၍ ပင် ချီးမွမ်းလေ၏။ ပြီးလျှင် ကိုအောင်မြင့်က ကိုဖေသိန်းအား မေးခွန်းထုတ်ပြန်လေ၏။

“ကိုဖေသိန်း အဲဒီ လို မှန်အိမ်ကို ထွန်းပြီးတော့ဘာများ ဆက်ပြီးလုပ်ပါသလဲ”

“နောက်ဖေးမီးဖိုချောင်မှာ အိပ်တဲ့ ကျော်စိန်ဆိုတဲ့ ထမင်းချက်ကို ဟောဒီ ခေါင်း လောင်းကြိုးကို ဆွဲပြီး ခေါ်ပါတယ်။ အဲဒီ လို ခေါ်တဲ့အခါမှာ ကျော်စိန်သာမဟုတ်ပါဘူး။ ခေါင်း လောင်းသံကြားတဲ့အတွက် မီးဖိုနဲ့

ကပ်လျက်အခန်းမှာအိပ်တဲ့ ဒေါ်ငြိမ်းဆိုတဲ့ အိမ်မှာတောက် တိုမယ်ရ လုပ်ကိုင်ပေးတဲ့ အဒေါ်ကြီးပါ ထွက်လာကြပါတယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာပဲ ကိုဘတူရဲ့ဇနီး မမြင့်မြင့်ဟာလဲ အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုဘတူ အခုလို ရပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်ပြီး သေနေတဲ့အတွက် မမြင့်မြင့်မတွေ့စေချင်လို့ မငြိမ်းကိုပါ မမြင့်မြင့်မကြည့်ရအောင် အ ပေါ်ထပ်ကို ပြန်ပြီးခေါ်သွားဖို့ ကျွန်တော် အမိန့်ပေးခဲ့ပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီ ကိုဖေသိန်း၊ အဲဒါ ဘယ်အချိန်လောက်ရှိပါပြီလဲ”

“ည ၉ - နာရီခွဲပါ ခင်ဗျ”

ကိုအောင်မြင့်သည် မေးစရာစကားမရှိတော့သဖြင့်

ဟင်းခနဲသက်ပြင်းတစ်ချက်မှုတ်ထုတ် လိုက်၏ ။

ကိုနှင်းမောင်သည် ထမင်းချက်ကျော်စိန်ကို ခေါ်စေပြီးလျှင် ဦးဘတူ၏ မေးစေ့တွင် ကပ်၍ ထားသော ဖယောင်းချက်ဝိုင်းကလေးအား ပြလျက် ...

“ကျော်စိန် ဟောဒီမှာ မင်းဆရာရဲ့ မေးစေ့ကိုကြည့်စမ်း ဖယောင်းချက်ကလေးကပ် ထားတယ်၊ အဲဒါလေကပ်ထားတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“နှစ်ရက်ရှိပါပြီ၊ သွေးစုနာကလေးပေါက်လို့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကပ်ပေးထားတာပဲ ဆရာ”

“အေးဟုတ်ပြီ၊ မင်းဒီအခန်းထဲကို လာတာဟာ ခေါင်းလောင်းသံကြားလို့လာတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ”

“ဟောဒီမင်းဆရာလက်ထဲမှာ လက်စွပ်တစ်ကွင်းတွေ့တယ် ဒီလက်စွပ်ကို မင်းသတိ ထားမိသလား”

“ထားမိပါတယ်ဆရာ၊ ကျွန်တော့ဆရာရဲ့ လက်စွပ်ပါပဲ”

“ကိုဖေသိန်းလဲကြည့်ပါဦး၊ ဒီလက်စွပ်ဟာ

ခင်ဗျားမိတ်ဆွေကြီးကိုဘတူရဲ့ လက်စွပ် ဟုတ်ရဲ့လား” ဟု ကိုနှင်းမောင်က ကိုဖေသိန်း၏ မျက်နှာကို သေချာစွာကြည့်၍ မေးလိုက်သဖြင့် ကိုဖေသိန်းသည် အနီးသို့တိုးကပ်ကာ လက်စွပ်ကိုသေသေချာချာကြည့်ပြီးလျှင် ဟုတ်မှန်ကြောင်း ခေါင်းညိတ်၍ ပြလေ၏။

ထိုအခါ၌ ကိုနှင်းမောင်သည် ကိုကျော်စိန်ဘက်သို့လှည့်လိုက်ပြီးနောက်

“ကိုကျော်စိန် မင်းဆရာ အမြဲဝတ်လေ့ရှိတဲ့ လက်စွပ်ကိုတော့ တွေ့ဖူးမှာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော်လဲ အဲဒါကို စဉ်းစားနေတာပဲ၊

ဆရာဦးဘတူဟာ အခုတွေ့တဲ့ လက်စွပ်အောက်မှာ လက်စွပ်တစ်ကွင်းဝတ်ထားလေ့ရှိပါတယ်။ မနေ့က ညစာထ မင်းစားတုန်းကတောင် တွေ့မိပါသေးတယ်”

ကိုနှင်းမောင်သည် အားရကျေနပ်စွာ ပြီး၍ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိပြီးလျှင် ကိုဖေသိန်းကို စူးစူးရဲရဲကြည့်ကာ . . .

“ကိုဖေသိန်း လူသတ်သမားဟာ ကိုဘတူကို သတ်ပြီးတော့

လက်စွပ်နှစ်ကွင်းကို ချွတ်၊ တစ်ကွင်းကိုတော့ယူ၊ ဟောဒီနဝရတ်လက်စွပ်ကိုတော့ သေသူကိုဘတူရဲ့ လက်မှာပြန်ပြီးဝတ် ပေးပြီးတော့မှ ဟောဒီပြတင်းပေါက်ပေါ်က ခုန်ချပြီး အုတ်တံတိုင်းကိုကျော်တက်။ တစ်ခါ ချောင်းကို ဖြတ်ကူးပြီး လွတ်မြောက်သွားတယ်လို့ ခင်ဗျားယူဆပါသလား”

“ဒီလိုဆိုရင် ချောင်းကိုဖြတ်ကူးရတဲ့အတွက် လူသတ်သမားဟာ

ရေစိုဝတ်ကြီးနဲ့ ပြေးရမှာပဲ။ ဒီဘက်ကိုပြေးရင် လေးဒေါင့်ကန် ရှမ်းတဲကြီး စတဲ့ရွာတွေဘဲ။ ဒီဘက်ကိုပြေးရင်တော့ ရန်ကုန်ဘက်ကို ရောက်သွားမယ်၊ ရေစိုအဝတ်ကြီးနဲ့ လျှောက်သွားတဲ့လူတစ်ယောက်ကို

ဖမ်းဖို့လွယ်ပါလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ကိုနှင်းမောင်က ဤသို့ပြောလိုက်လျှင် တိုးကြောင်ကလေးကင်းဂါတ်မှ ဆာသင်ကြီးက . . .

“ကျွန်တော်လဲ ဆရာပြောသလိုပါပဲ၊ လူသတ်သမားဟာချောင်းကို ဖြတ်ကူးပြေးမယ်လို့ စဉ်းစားမိကထဲက ဒီဘက်ဟိုဘက်လမ်းတွေမှာရှိတဲ့ ကင်းဂါတ်တွေကို ရေစိုအဝတ်အစားနဲ့ လူ တစ်ယောက်ကိုတွေ့ရင် ဖမ်းထားပေးဖို့ လူတာတွေကနေ ကြေးနန်းနဲ့ အကြောင်းကြားထားပါ တယ်” ဟု ပြောလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကိုနှင်းမောင် ဤသို့ပြောဆိုနေသည်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်၍ နေစဉ်၌ ရွာသူကြီးကိုကျော်လှိုင်ဆိုသူ ရောက်လာပြီးလျှင် ဦးဖေခင်အား . . .

“ဆရာ တိုးကြောင်ကလေးမရောက်ခင် ချုံပုတ်ထဲမှာ မော်တော်ဆိုင်ကယ်တစ်စီး တွေ့ တယ်ဆရာ။ အဲဒါကြောင့် နွားကျောင်းသားတစ်ယောက်နဲ့ တွန်းပြီးယူလာခဲ့တယ်” ဟု ပြော လေသည်။

ရွာသူကြီးကိုကျော်လှိုင်၏ စကားဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စုံထောက်ကိုအောင်မြင့် သည် “အဲဒီ ဆိုင်ကယ်ဟာ လူသတ်သမားရဲ့ ဆိုင်ကယ်ဖြစ်မှာပဲ” ဟု မှတ်ချက်ချ၍ ဆိုင်ကယ် ကို လေ့လာရန်အတွက် အခန်းတွင်းမှ ထွက်၍ သွားလျှင် စုံထောက်ကိုစိန်လှပါ လိုက်ပါ၍ သွားတော့၏ ။

ကိုနှင်းမောင်သည် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်၍ နေသော ဦးဘတူ၏ အလောင်းအား စောင့် နှင့်အုပ်ရန် စေခိုင်းလိုက်သဖြင့် ကိုကျော်စိန်သည် အညာစောင့်ကြီး တစ်ထည်ဖြင့် လွှမ်းအုပ် ထားလိုက်၏ ။ ထိုသို့ အုပ်ပြီးသည့်အခါ၌ အိမ်စေမငြိမ်းအား ခေါ်ခိုင်းလိုက်လျှင် မငြိမ်းရောက်၍ လာသဖြင့် ကိုနှင်းမောင်က . .

“မငြိမ်း မနေ့ညက ဖြစ်ပျက်ပုံကလေး တစ်ဆိတ်လောက်ပြောပြစမ်းပါ”

“ကျွန်မအိပ်ခါနီး တိုင်းမှာ ပုတီးစိပ်ပါတယ်။ အဲဒီ

လိုပုတီးစိပ်နေတုန်းမှာ ဦးဘတူဟာ သူ့ အခန်းထဲကနေ တံခါးဆောင့်ပြီးပိတ်လိုက်တဲ့ အသံကိုကြားရပါတယ်။ ကျွန်မပုတီးစိပ်ပြီး အိပ်မယ်လုပ်တဲ့အခါမှာတော့ ကျော်စိန်က မငြိမ်းထထ .. ဆရာတို့ဘာဖြစ်ကြသလဲ မသိဘူးလို့ဆို တာနဲ့ ကျွန်မလဲ ထလာခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဦးဘတူရဲ့ အခန်းထဲကိုတော့ မဝင်ခဲ့ရပါဘူး။ ဟောဒီ ကိုဖေသိန်းက မမြင့်မြင့်ကို အိမ်ပေါ်ထပ်ကို ခေါ်ပြီးသွားဖို့ ပြောတာနဲ့ ကျွန်မက မ မြင့်မြင့်ကို အိမ်ပေါ်ထပ်ကို ခေါ်ပြီး သွားရပါတယ်”

“ဟုတ်ပြီ မငြိမ်း၊ ခင်ဗျား အခန်းထဲက ထွက်လာတော့ ကိုဖေသိန်းနဲ့ မမြင့်မြင့်တို့ကို ဘယ်နားမှာတွေ့ရသလဲ”

“ဟောဟို အပေါ်ထပ်ကို တက်ရတဲ့ လှေကားအနားမှာ တွေ့ရပါတယ်”

“ကောင်းပြီ .. မငြိမ်း ပုတီးစိပ်တယ်ဆိုတာ ဘာကိုများ စိပ်ပါသလဲ”

“နမောတဿဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာ သမ္ဗုဒ္ဓဿ ကိုးပိုင်း ပိုင်းပြီး စိပ်တဲ့နည်း နဲ့စိပ်ပါတယ်”

“ဒီပုတီးစိပ်နည်းဟာ တစ်စုံတစ်ခုကို ကြီးကြီးမားမားမျှော်လင့်ချက်နဲ့ အလုပ်လုပ်ကိုင်နေ တဲ့လူတွေစိပ်တဲ့ စိပ်နည်းပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်မဟာ အရင်က ချမ်းချမ်းသာသာပါပဲ အခုတော့ စီးပွားပျက် သွားပြီး အခိုင်းအစေအဖြစ်နေရတာ ပါ။ အဲဒါ ပျက်စီးသွားတဲ့ စီးပွားရေးတွေ ပြန်ပြီးရတယ်ဆို လို့ အဲဒီ ပုတီးစိပ်နည်းကို စိပ်မိပါတယ်”

“ကောင်းပါတယ် ... မငြိမ်း ... ကျုပ်လဲ အဲဒီ လိုလုပ်လို့ ပြန်ပြီးအဆင်ပြေသွားတဲ့ လူသုံးယောက်တွေဖူးပါတယ်။ အဲဒါ ချောက်မြို့က ဒေါ်ကြည်ကြည်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးရယ်၊ ရေ ကျော်က ကိုအောင်ဝင်း မနုနုဆိုတဲ့ လင်မယားရယ်၊ နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ပဲခူးက စက်သူဌေးတစ်ယောက်ပါပဲ”

မငြိမ်း၏ မျက်နှာသည် ကိုနှင်းမောင်၏ စကားကြောင့် အထူးပင် ရွှင်ပျ၍ သွားလေ၏။

“ကဲ မဲငြိမ်းသွားနိုင်ပါပြီ . . ခင်ဗျား နားတော့ နည်းနည်းလေးတယ်ထင်တယ်”

“အစစ်ပေါ့ရှင်၊ ကျွန်မနားလေးတာတော့ . . ဟောဒီတစ်ရွာလုံးတောင် သိနေပါပြီ” ဟု ဆိုကာ မငြိမ်းသည် ခါးကိုညွတ်၍ ထွက်သွားလေ၏။

ကိုအောင်မြင့်နှင့် ကိုစိန်လှတို့လည်း မော်တော်ဆိုင်ကယ်အား ကြည့်ရှုလေ့လာခဲ့ကြပြီး ဖြစ်သဖြင့် အခန်းတွင်းသို့ ပြန်၍ ဝင်လာကြပြီးလျှင် တစ်ချိန်လုံးနှုတ်ပိတ်၍ ရပ်ကြည့်နေသော မစ္စတာရှပ်တဲဝပ်အား “တွေ့ရှိသော မော်တော်ဆိုင်ကယ်မှာ လူသတ်သမား၏ ဆိုင်ကယ်ဖြစ် ကြောင်း၊ အရောင်မှာ အနီရောင်ဖြစ်ကြောင်း၊ နံပါတ်မှာ (၄၈၄) ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဆိုင်ကယ်ပိုင်ရှင်ကိုစုံစမ်းလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တရားခံမှာ ပြေး၍ မလွတ်နိုင်ကြောင်း” ကို ဆလံအမျိုးမျိုးပေး၍ ပြောဆိုအစီရင်ခံကြလေသည်။ မစ္စတာရှပ်တဲဝပ်သည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်၍ မပြောဘဲ ထိုသူများက ပြောသမျှကိုသာလျှင် လက်ပိုက်၍ နားထောင်နေလေသည်။

ကိုနှင်းမောင်သည် တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားပြီးနောက် အညာစောင်ကြီး အုပ်၍ ထား သော ဦးဘတူ၏ အလောင်းအား တဖန်ဖွင့်၍ အလောင်း၏ လက်မောင်းကို အင်္ကျီများလှန်၍ ကြည့်လိုက်ရာ . . . ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးသည် ဟာခနဲ ဟင်ခနဲ ဖြစ်၍ သွားကြလေသည်။

“ဆေးမင်ထိုးထားတာလား” မစ္စတာရှပ်တဲဝပ်က မေးလိုက်၏။

“မဟုတ်ဘူး . . သံပူနဲ့ကပ်ထားတဲ့ နဂါးရုပ်ပဲ” ဟု ကိုနှင်းမောင်က ပြောဆိုလေ၏။

ကိုနှင်းမောင်သည် အလောင်းအား အနည်းငယ်တွန်း၍ ရွှေ့လိုက်ရာ

အလောင်း၏ ဘေးမှ ဟိုတယ်လိပ်စာကဒ်ပြားကလေး တစ်ချပ်ထွက်ကျလာလေ၏ ။
ဘုံဘေဟော်တယ်ဖဲယား စထရီ ဟု ရိုက်နှိပ်ထားလေ၏ ။

(B.D. 80)

ဟူသော စာလုံးအား ခဲတံနှင့် ရေး၍ ထားသည်ကို တွေ့ရ၏ ။

ကျွန်ုပ်တို့လည်း ထိုကဒ်ပြားလေးကို ယူ၍ ကြည့်ကြလေ၏ ။

ကိုအောင်မြင့်ကမူ ကဒ်ပြား ကလေးကို ကြည့်ပြီးနော် . . .

“ဟုတ်ပြီ . . . ပန်းဆိုးတန်းက ဘုံဘေဟော်တယ်ကို သွားပြီး စုံစမ်းရင်
တရားခံရဲ့ သဲ လွန်စကိုရမှာပဲ . . ကျုပ်သွားမယ်” ဟု ဆိုကာ မစ္စတာရှပ်တဲဝပ်အား
ဆလံပေးပြီး ထွက်ခွာ သွားလေ၏ ။

ကိုနှင်းမောင်သည် အလောင်းကို စောင့်နှင့်ပြန်၍ အုပ်ပြီးလျှင်
ဦးဘတူ၏ ဇနီးမမြင့်မြင့် ကို ခေါ်ယူလိုက်လေလျှင် မမြင့်မြင့်သည် အခန်းထဲသို့
ရောက်၍ လာ၏ ။

အသားညိုညို မျက်လုံးမျက်ဖန်လှ၍ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်
ကျောရှင်းသလောက် ဆံပင် လွန်စွာကောင်းသော မိန်းမဖြစ်၏ ။ ဆံပင်ကို
ဖားလျားချ၍ ထားရာ ကြမ်းပြင်၌ ဒရွတ်တိုက်၍ နေပေသည်။

အသားညိုသော မိန်းမများ လှပြီဆိုလျှင် အသားဖြူသော
မိန်းမချောလေးများ လိုက်၍ မမီကြောင်းကို ကျွန်ုပ်သည်
လူပျိုပေါက်အရွယ်လောက်ကတည်းက ကြားဖူးခဲ့သော်လည်း ထိုစ
ကားဟုတ်မှန်ကြောင်းကိုမူ မမြင့်မြင့်ကို တွေ့ရသည့်အခါကျမှပင်
ကျွန်ုပ်လက်ခံရပေ၏ ။

“မမြင့်မြင့် ဦးဘတူရဲ့ လက်မောင်းမှာ ဘယ်လိုတံဆိပ်မျိုး ရှိပါသလဲ”

“အဝိုင်းထဲမှာ နဂါးရုပ်ပါတဲ့ တံဆိပ်ဖြစ်ပါတယ်ရှင့်”

“အဲဒီ တံဆိပ်အကြောင်းကို ဦးဘတူက ခင်ဗျားကို ပြောပြဖူးသလား”

“မပြောပြဖူးပါဘူး။ ကျွန်မမေးတာတောင် အမေးမခံခဲ့ပါဘူး”

“ဦးဘတူနဲ့ အိမ်ထောင်ကျတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ ခင်ဗျ”

“၁၀ - နှစ်ရှိပါပြီ”

“မမြင့်မြင့်နဲ့ အိမ်ထောင်မကျခင်က ဦးဘတူရဲ့ နောက်ကြောင်း

ရာဇဝင်များကောသိရဲ့ လား”

“အဲဒါတော့ မသိပါဘူးရှင်၊ တစ်ခါတုန်းကတော့ ကိုဘတူဟာ

အကြီးအကျယ်ဖျားပြီး၊ ကယောင်ကတမ်းနဲ့ . . အေးမောင်၊

ကြုံတိတ်ဆိုတဲ့နာမည်တွေကိုခေါ်ပြီးဆဲပါတယ်။ သူနေ ကောင်းလာတဲ့အခါမှာ . .

အဲဒီ အေးမောင် ကြုံတိတ်တို့ဆိုတာ ဘယ်သူတွေလဲလို့မေးတော့ သူ ဟာ

တော်တော်ပဲ မျက်နှာပျက်သွားပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီ မမြင့်မြင့် ခင်ဗျားသွားနိုင်ပါပြီ။ ဦးဘတူကို သတ်တဲ့

လူသတ်သမားကို မကြာခင်ဘဲကျုပ်ဖမ်းပေးပါ့မယ်။”

ကိုနှင်းမောင်၏ စကားအဆုံး၌ “တောက်” ဟူသော ကျယ်လောင်သော

တက်ခေါက်သံ ကြီးတစ်ခု ပေါ်ထွက်လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ထိတ်လန့်၍

သွားကြရ၏ ။ ကျွန်ုပ်ဆိုလျှင် ကြက်သီးများပင်ထ၍ သွားလေသည်။

ထိုတက်ခေါက်သံမှာ မမြင့်မြင့်သည် အခန်းထဲမှ မထွက်မီ ‘ခေါက်’

သွားသော အသံ ဖြစ်လေ၏ ။ မိန်းမများ တက်ခေါက်ခြင်းကို

ကျွန်ုပ်အနေနှင့်မကြားဖူးသဖြင့် အံ့သြမိလေ၏ ။

“ဆင်ဒရဲလား မင်းသမီးလို ဆံပင်ရှည်လှတဲ့ မိန်းမက တောက်လို့

သူ့ပါးစပ်က ပြော သွားတာ ကျွန်ုပ်အများကြီးလန့်သွားတယ်” ဟု

မစ္စတာရှပ်တဲဝပ်က ဝန်ခံလေ၏။

(ဆင်ဒရဲလား ဆိုသည်မှာ ဆံပင်လွန်စွာရှည်သော မင်းသမီးကလေး ပုံပြင်ဖြစ်၏။ ရဲ တိုက်ကြီးပေါ်မှ သူ၏ ဆံပင်ကို ချထားလိုက်လျှင် ဆံပင်အဖျားသည် မြေကြီး၌ ပုံနေသည်ဟုဆို ၏။ ဆင်ဒရဲလား၏ ချစ်သူသည် ဆင်ဒရဲလား၏ ဆံပင်ကို တွယ်၍ ရဲတိုက်ပေါ်ကို တက်ရ သော ဟူ၏။ ထို့ကြောင့် မမြင့်မြင့်အား ရှပ်တဲဝပ်က ဆင်ဒရဲလားမင်းသမီး ဟု တင်စားခြင်းဖြစ် ၏။)

(စာရေးသူ)

“ပြောကြစမ်းပါဦး . . ဟိုမိန်းမက ‘ကတောက်’ လို့ ဘာလို့ပြောသွားတာလဲ”

“စိတ်ဆိုးလို့ပါ” ဟု ကိုဖေသိန်းက ဖြေဆိုလိုက်၏။

“စိတ်ဆိုးရင် ဒီလိုပဲ ‘ကတောက်’ လို့ ပြောရသလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အိုးဟို . . ကျုပ်က မြန်မာလူမျိုးတွေဟာ စိတ်ဆိုးရင် “မအေ မအေ” လို့ ခေါ်တာပဲ သိတယ်။ အခုလို “ကတောက်” လို့ ပြောတယ်ဆိုတာ မသိဘူး။ အဲဒီ ကတောက်ဆိုတာ ဘာ အဓိပ္ပာယ်ရှိသလဲ”

“အဲဒါ ငါ့ကိုဘာမှတ်သလဲ . .

တစ်နေ့သိမယ် . .

ငါသတ္တိရှိတယ် . .

ငါ့ကိုလာမစမ်းနဲ့ . . .

သေသွားမယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်တွေရပါတယ်” ဟု ဦးဖေခင်ကလည်း တက်ခေါက်သံကို အမျိုးမျိုး ဝိဂြိုဟ်ဖွင့်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ရယ်ချင်လှသော်လည်း

အောင့်ထားရလေသည်။

“အိုး . . . အိုး . . . ‘တောက်’ တစ်ခုထဲက အဓိပ္ပာယ်တွေ
အများကြီးရနေပါလား။ ဒီ လိုဆိုရင် မြန်မာစကားကို အဘိဓာန်ပြုလုပ်ဖို့
ဘယ်လွယ်ပါ့မလဲ” ဟု မစ္စတာရှပ်တဲဝပ်က ညည်းတွားလေတော့၏ ။

ကိုနှင်းမောင်သည် အလောင်းနံဘေးမှ ထ၍ ပြတင်းပေါက်ဘောင်ပေါ်မှ
သွေးစွန်းသော ခြေရာကြီးကိုလည်းကောင်း၊ ပြတင်းပေါက်မှနေ၍
အုတ်တံတိုင်းဆီသို့လည်းကောင်း လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ရာ အုတ်တံတိုင်း၏
အလယ်ပေါက်မှနေ၍ အုတ်တံတိုင်း၏ အလယ်ပေါက်တွင် လည်း ကုတ်၍
တက်ထားကြောင်း ဖော်ပြသည့် သွေးစွန်းသော ခြေရာကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရပြန်
လေ၏ ။

တစ်အောင့်မျှ ထိုခြေရာကြီးနှစ်ခုအား ဆက်စပ်၍ စဉ်းစားနေပြီးနောက်
ကိုနှင်းမောင်၏ မျက်နှာသည် တဖြည်းဖြည်းကြည်လင်ဝင်းပ၍
ပြုံးရောင်သမ်းလာလေ၏ ။

ထို့နောက် . .

“ဦးအောင်သင်းရေ တွေ့ပြီဗျို့” ဟု အားရဝမ်းသာပြောလိုက်လေတော့၏
။

ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးသည် ကိုနှင်းမောင်ကြည့်ရှုနေသော
ပြတင်းပေါက်သို့ပြေး၍ သွားကြပြီးလျှင် ကြည့်ရှုကြသော်လည်း
မည်သည့်အရာကိုမျှမတွေ့ရသဖြင့် . .

“ဘာတွေ့တာလဲဗျ ကိုနှင်းမောင်”

“ဟိုမှာကြည့်စမ်း၊ ခြံထဲမှာ ဘာများတည်ကြသလဲတော့မသိဘူး
မီးဖိုတစ်ခု မတွေ့ဘူး လား”

“လဲစွေလှော်တာပါခင်ဗျ” ဟု ထမင်းချက် ကျော်စိန်ကဝင်၍
အဖြေပေးလေ၏။

“အေးဟုတ်တယ်၊ မင်းလဲစွေ လှော်တုန်းက အုတ်ခဲသုံးလုံးကို
ဖိုခုံလောက်လုပ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ အခုတော့ ဖိုခုံလောက်မှာ
အုတ်ခဲနှစ်လုံးပဲရှိပါလား။ တစ်လုံးဘယ်ရောက်သွားသ လဲ အဲဒီ အုတ်ခဲကိုတွေ့ရင်
လူသတ်တရားခံကိုတွေ့ပြီပဲ”

ကိုနှင်းမောင်၏ ဖိုခုံလောက် အုတ်ခဲတစ်လုံးပြန်၍ တွေ့လျှင်
လူသတ်တရားခံကို တွေ့ပြီ ဆိုတဲ့စကားအား ကျွန်ုပ်သာလျှင် မဟုတ်ဘဲ
အခန်းထဲတွင်ရှိသော လူတိုင်းနားမလည်နိုင် အောင်ရှိလေ၏။

များမကြာမီ အချိန်၌ စုံထောက်မင်းကြီး မစ္စတာရှပ်တဲဝပ်လည်း
ကိုနှင်းမောင်အား အမှု အမြန်ဆုံးပေါ်ပေါက်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးဖို့
တိုက်တွန်းပြီးနောက် အင်းစိန်သို့ပြန်၍ သွားလေ သည်။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း
ထိုရှေးကျလှသော တိုက်အိုကြီးအတွင်းမှထွက်၍ လာခဲ့ကြလေတော့၏။

ကိုနှင်းမောင်သည် အုတ်တံတိုင်းကြီးမှ ထွက်ခဲ့စဉ်
တံတိုင်းသို့အရောက်၌ ချောင်းထဲ သို့ လောက်စာလုံးအရွယ်
ကျောက်ခဲကလေးတစ်လုံးပစ်၍ ချလိုက်သည်ကို ကျွန်ုပ်သတိပြုလိုက်မိ သော်လည်း
မည်သည့်အတွက်ထိုသို့ပြုလုပ်သည်ကိုမူ လုံးဝ မှန်းဆနိုင်ခြင်းမရှိခဲ့ပါ။

*